

Република Србија
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Београд
Ул. Устаничка бр. 29
К-По₂-42/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

**СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОД
25.12.2012. године**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,**
- **пуномоћник оштећених адвокат Марина Кљајић,**
- **окривљени Богдановић Дамир, окривљени Стојановић Зоран, окривљени Гаврић Томислав, окривљени Шевић Ђорђе, окривљени Алић Зоран, окривљени Ђурђевић Зоран и окривљена Ђекић Драгана, те**
- **браниоци адвокати: Милан Бирман, Синиша Симић, Јасминка Кузовић, Светлана Бобић, Гордана Живановић, Горан Нинић и**

АДВ. СЕНИША СИМИЋ: Ја се јављам за колегу Александра Милосављевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милосављевић Александра.

Није приступио адвокат Милосављевић Александар за кога се јавља адвокат Сениша Симић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дамире, сагласни сте да се?

Окривљени Богдановић Дамир је сагласан да његовог браниоца мења адв. Сениша Симић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите колегенице Бобић.

АДВ. СВЕТЛАНА БОБИЋ: Зоран Ђурђевић је поднио захтев за изузеће, па ме интересује да ли је то решено и да ли је веће упознато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо добили уопште захтев за изузеће.

АДВ. СВЕТЛАНА БОБИЋ: Ево овде примерак ако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адвокат Милосављевић, изволите. То предајте доле у судској управи, писарници доле.

АДВ. СВЕТЛАНА БОБИЋ: Ја се извињавам то је предато, ја само суду на увид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не знам, није нам изнето. Ја стварно не знам да ли је предато. Оног тренутка када будемо примили, запримили тај захтев ми можемо да видимо шта ћемо да поступамо даље, да видимо хоћемо ли да обуставимо рад или ћемо да одлучујемо по том захтеву, оног тренутка када нам буде изнет, за сада ми немамо такав захтев и видећемо шта ћемо даље. Значи није нам, можда сте предали, можда нисте, значи када буде изнет ми ћемо поступити у складу са ЗКП, за сада је то само рекла-казала што се нас тиче.

АДВ. СВЕТЛАНА БОБИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем, добро. Јесте ли сагласни да одржимо главни претрес?

На сагласан предлог странака

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу пре тога констатовати да је иако је прошли пут окривљени Ђурђевић удаљен до завршетка доказног поступка, ми смо на овај начин њега смо вратили у судницу, фактички на овај начин смо преиначили претходно решење јер смо га, фактички тиме смо га удаљили прошли пут са само оног главног претреса са кога је и хтео сам да се удаљи, то је значи за време извођења доказне радње испитивање вештака Мандића и Најман, имајући у виду и његово да кажемо писмо које је упутио суду објаснио је разлоге због чега је тако поступио, на неки начин помирљив неки тон, ми смо нашли да се стиме на неки начин извинио за то своје понашање и због тога смо на овај начин одлучили, вратили смо га у судницу. Ви сте добили транскрипт Ђурђевићу са претходног главног претреса са ког сте били удаљени?

Окривљени климањем главе из посебног дела суднице, где се налазе окривљени, потврдно изјављује да је примио транскрипт са претходног главног претреса са кога је био удаљен.

Наставља се главни претрес допуном доказног поступка

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се изврши увид у извод из матичних књига рођених за Агановић Ешефу, Агановић Есада, Агановић Бисеру, Агановић Бериза и Агановић Мурадију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су докази које смо прошли пут пропустили да прочитамо, то јест да извршимо увид, а налазе се у списима предмета. Да ли има неких нових доказних предлога, осим оних које сте до сада изјављивали?

Нема нових доказних предлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени су примили оптужницу измењену? Јесу сви. Хоћете ли да се изјасните о оптужници. Изволите Дамире.

Окривљени сагласно изјављују да су примили измењену оптужницу и позивају се да се изјасне о измењеној оптужници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разумели и да ли имате нешто да додате у својој одбрани у односу на ову измењену оптужницу, да ли нешто мења то, изволите.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Немам, имам све оно што сам већ рекао и на прво изјашњавање, и на прву оптужницу, једино што разумео сам шта пише, али се не слажем са оптужницом, је л' има тотално нетачне и нелогичне ствари ако могу да кажем шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па на пример на крају пише да сам ја нечовечно поступио, да сам се прећутно сагласио са радњама осталих. Мислим да сам ја тако нешто урадио као што пише тамо овог суђења данас не би било овде, то сви знамо овде, мислим како, где је ту логика. Како сам се ја сагласио са радњама осталих? Мислим то је смешно и жалосно у исто време. Друга ствар, оно што се тиче фотографија и прања униформе, кошуље, кошуљице како је она рекла, мислим жена је лажовчина да то немам речи како да опишем другчије. То је то, ја не бих имао шта друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Окривљени Богдановић Дамир изјављује да остаје при својој раније датој одбрани, да је разумео измењену оптужницу, али да се не слаже са истом, да у својој одбрани нема шта да дода и да се сагласио са радњама других окривљених да овог суђења не би ни било, а све како је констатовано аудио техником.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стојановићу, изволите.

ОКР. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Прочитао сам оптужницу и ништа не прихватам од ове измењене оптужнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли разумели?

ОКР. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли остајете при одбрани Вашој коју сте раније дали?

ОКР. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате нешто да додате?

ОКР. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Немам ништа, не прихватам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Окривљени Стојановић изјављује да је прочитао и разумео измењену оптужницу да исту не прихвата и да остаје при својој раније датој одбрани и нема шта да дода у својој одбрани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гаврићу, изволите. Гаврићу, да Вас питам, колико Вам је остало још, колико Вам је још казне остало да издржите?

ОКР.ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Око шест месеци још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још шест месеци?

ОКР.ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте добили?

ОКР.ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Осам месеци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осам месеци. Иста питања су Гаврићу. Дobili сте измењену оптужницу, разумели сте је?

ОКР.ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Добио сам, разумео сам, прочитао сам је, не слажем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имате нешто да додате у одбрани, да допуните Вашу одбрану коју сте изнели?

ОКР.ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Па немам, али увидом у ову оптужницу закључио сам и видео сам да сведоци ноторно лажу, да причају неистине и у ономе делу исто што је се осврнуо Богдановић да сам ја утицао својим присуством и да сам пристао да се то дешава што је се дешавало, то уопште није тачно. Ја сам тамо провео неких можда двадесет пет, шест дана, а помиње се да сам напустио за Божић '93., а напустио сам у септембру. Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем.

Окривљени Гаврић изјављује да је примио и разумео измењену оптужницу, да се не слаже са њом, да остаје при својој одбрани, а допуњује своју одбрану онако како је то констатовано аудио техником.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шевићу. Ви сте се бранили ћутањем сво време, али ето чисто да видим да ли сте примили, разумели оптужницу?

ОКР. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Примио сам оптужницу, немам шта да кажем стварно, мислим то је срамота, стварно срамота што се пише и што се ради. Ја то знам, ја сам то платио на својој кожи већ, ево лежим то, тако да немам шта да додам и даље се браним ћутањем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем.

ОКР. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Мислим стварно немам шта да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Окривљени Шевић изјављује да је примио и разумео измењену оптужницу, да је то срамота и да нема шта да дода, а не жели ништа да каже, јер се и даље брани ћутањем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени Алићу, изволите.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Добар дан, окривљени Алић Зоран, прочитао сам, разумео сам, не осећам се кривим. Што каже Шевић да је ово стварно срамота што је све овде написано, лаж заштићених сведока. И ако би мого, поштовани председнице већа, да Вам ова два папира пошто се овде помиње неки ручни бацач, а госпођа је рекла друкчије, да Вам дам да погледате, да прочитате, па установите Ви с Ваше стране да л' би се особа могла тући с тим итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, остајете при одбрани коју сте, дали је ли тако?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Да. И ово не да је срамота, страшно, страшно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Окривљени Алић изјављује да је примио измењену оптужницу и исту разумео, да остаје при својој одбрани коју је дао и изјављује да је све то срамота и жели да приложи.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Можете прочитати, задржати или вратити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је шта Алићу, да појаснимо. Википедија, видим то је са интернета скинуто?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Да, зато што ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вама интернет Алићу.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вам интернет у притвору.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Ја имам браниоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А бранилац је доставио?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Прво што ставља се овде да Алић Зоран ручним бацачем тукао, а заштићени сведок је „Алфа“ рекла „Зољом“ и чуњком и лепо објаснила како чуњак да сам је разумео шта је и зато сам замолио да прочитате, ако не и Ви се не разумете, нека дође војни стручњак нека каже да ли се може, сме тим тући. Како је она набројала тамо ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Да констатујемо два поднеска, оба поднеска су на три странице изјављује да је то скинуто са интернета од стране браниоца и достављено њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам очекивао да ће бранилац да достави па зато сам био мало изненађен али добро, није ни битно то.

У једном поднеску је назив поднеска М-80 „Зоља” са сликом М-80 „Зоље”, а у другом понеску,

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: „Оса”.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

каже окривљени „Оса”.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Тако се зове, „Оса”, пише Вам доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има неки печат са Војно технички институт Београд исто од 1 до 3, видећемо о чему се ради. Је ли хоће тужилац да погледа, да ли Вас интересује? Изволите. А пошто се ради о једном примерку достављамо тужиоцу на увид наш примерак, а бранилац је већ требала ако већ доставља то да достави

у два примерка. Је ли тако браниоче? Добро. Ми ћемо ако буде тужилац тражио да се фотокопира, ми ћемо то радити о трошку суда. Изволите.

АДВ. ЈАСМИНКА КУЗОВИЋ: Да ли ја могу сутра да доставим још примерак тужиоцу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете и сутра доставити.

АДВ. ЈАСМИНКА КУЗОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видећемо, ако будемо радили сутра. Добро је ли то све Алићу што?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Ево ја имам још један примерак, али. Имам ја још један примерак ево за тужиоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доставите тужиоцу.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да окривљени Алић доставља још један примерак тог једног поднеска који се односи на М-80 „Зољу”.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, захваљујем. Ђурђевић Зоран.

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Поштовани господине председавајући, с обзиром да нисам био обавештен да ћу бити позван данас нисам се ни припремао нешто по питању оптужнице, али ето покушаћу нешто да кажем што се тиче оптужнице. Овај цео поступак је монтиран тако је и оптужница исто монтирана, значи од стране уз помоћ полиције и тужиоца. Ја сам у пар наврата у једном наврату указао да фале неке изјаве, извештаји од МУП Србије на које се позивао господин тужιοц, а то стоји у захтеву за спровођење истраге, нема изјаве из кривичног предмета Ки.89/2011, оптужницу нисам право да Вам кажем ни прочитао како треба. Крив сам једино што се зовем Зоран, што сам рођен у Шапцу и што сам Србин, то је једина моја кривица. Ето то би било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли примили ту измењену оптужницу прошли пут? Јесте јел тако?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Примио сам четвртог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четвртог. Добро, је ли немате шта да додате у Вашој одбрани?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више да додате нешто у односу на оно што сте изјављивали раније, остајете при вашој одбрани коју сте до сад дали?

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Остајем, остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем.

Окривљени Ђурђевић изјављује да је оптужницу примио, да нема шта да дода у својој одбрани и да остаје при свему што је додао и да је једина његова кривица у томе што се зове Зоран, што је из Шапца и што је Србин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђекић Драгана. Добар дан. Упалите само микрофон. Иста питања као и за све остале окривљене.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не разумем оптужницу. Језички не разумем, разумем овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам, јесте ли видели са браниоцем?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже бранилац?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Ни он не разуме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни он не разуме?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево шта није јасно, ту нам је тужилац, па да појаснимо.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Сад, ако бисте могли да појасните Ви или тужилац. Ако Ви разумете није ни проблем што ја не разумем онда. Ево овако, с тим што бих само додала малу дигресију ако ми дозволите. Ни једна од заштићених сведокиња које су говориле овде нису, нису навеле да сам ја некога тукла или нечовечно поступала сем госпође „Гаме“ и то задњи пут када је рекла кад сам била рањена, па сам је пушком ударила, рањена у гипсу и остало, па ја пушком онако, рекла додај ми пушку, па те ударила. Е сад, шта мени није јасно овде, цитирам господина тужиоца, то јест читам како је написано „оптужени оштећену „Бета“ тукао оптужени Стојановић Зоран рукама и ногама по глави и другим деловима тела од којих је удараца оштећена губила свест, а он је потом поливао водом те држао голу по хладном времену ван куће, целу ноћ,; те оштећену „Гама“ по ногама тукао оптужени Стојановић Зоран; као и оптужена Ђекић Драгана са пушком по разним деловима тела, руку, ногу и остало“. Мене занима с ким сам ја то кога тукла, да ли са оптуженим Стојановић Зораном или посебно сама или како већ то, заиста ми није, ако Ви разумете ја не морам ни да разумем, једноставно можда већ, није ни проблем никакав. Ето само толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само то?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Само то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, да ли можете да појасните окривљеној. Јесте ли чули, јесте ли разумели шта јој није јасно?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Ако дозволите, извините, извините молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, сачекајте сад, молим Вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То што је написано да си ти као оптужена Ђекић Драгана тукла са пушком оштећену „Гама“ и шамарима, односно по лицу, то си ти урадила, то је оштећена рекла и то се теби ставља на терет.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Је л' то независно од Стојановић Зорана и ово или, зато што, значи само је у томе проблем, не разумем, значи само то. Не разумем тај део, да ли сам ја заједно с њим или ја сама посебно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Издвајање ко је шта учинио је у тој намери да се индивидуализује оно зашта треба да одговара оптужени коме се то ставља на терет.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Господине тужиоче, јесам ли ја овде оптужена да сам је ја ударила пушком и рукама, је л' тако?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тако је.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Е хвала, то сам хтела да чујем. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Имала бих још нешто, али то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро је сад, ако сте разумели сад оптужницу сад можете да се изјасните. Је ли остајете при Вашој одбрани?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Да, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имате нешто да додате у одбрани нешто што нисте рекли, а у вези са измењеном оптужницом?

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: У вези са измењеном оптужницом немам, али имам уопште о кривичној пријави која је била поднета против мене. Нисам ни знала ето до синоћ шта се све писало и на који начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није у вези са овим што Вам је стављено на терет.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Не, то је у директној вези са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то можете и за завршну реч.

ОКР. ДРАГАНА ЂЕКИЋ: Добро. То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа захваљујем.

Окривљена Ђекић изјављује да јој није јасна измењена оптужница у једном делу која се односи на њу, па је након што је тужилац усмено појаснио шта јој се тачно ставља на терет, окривљена изјављује да јој је сада јасно и да је разумела измењену оптужницу, да се не осећа кривом, да остаје при својој ранијој одбрани, имала би нешто да каже у вези са кривичном пријавом која је поднета против ње, али то оставља за завршну реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је са Сенијом Бећиревић, колега Бирман. Хаде да видимо то питање.

АДВ. МИЛАН БИРМАН: Па ја сам тек јутрос сазнао да сте Ви прошли пут рекли да је потребно да се достави неко писано писмено с њене стране у смислу тога да је предлог неозбиљан. Предлог није неозбиљан. Ја сам с њом разговарао телефон тако што ме она позвала. Објаснио сам јој да уколико се одриче свога права да мора да сведочи о свему што зна и да ће о томе бити питана као од стране суда, тужиоца тако и других учесника у поступку и она је рекла да се одриче свога права, да жели да сведочи и да ја то формулишем као предлог и да поднесем суду. Мислим да је њен став био потпуно озбиљан. Ви ћете њу свакако и кад дође морати поучити о њеном праву зато што је привилегован сведок. До тад ја, мислим може она да достави и телеграм ако треба током данашњег дана или сутра или не знам кад. Немам шта, мислим не видим да је то њено писано нешто јаче у смислу оне изражене воље коју, ја сам се с њом и раније чуо телефоном зато што је она ванбрачна супруга мога клијента. Ја с њим не могу да одржавам контакт, он је на издржавању казне у другом делу Србије, тако да у принципу треба да одлазим тамо што је велики напор за мене и тако даље. Што се одбране тиче мени је и раније одговарало да она сведочи у овом поступку, али ми ни на крај памети не пада да било кога саветујем да л' ће да се одрекне свога права или ће да користи, њена воља је до тад била да она не сведочи, сад је променила тај свој став и одриче се свог права. Ја не видим шта друго да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИЛАН БИРМАН: И ја и даље остајем и инсистирам на том предлогу поготово што је то својевремено био и предлог тужиоца. Ја нисам добио ни транскрипт са последњег главног претреса, али сам чуо да се тужилац том предлогу за сведочење се противио, не знам који је разлог томе ако је већ то био предлог тужиоца раније. Ето толико судија, остајем код тог предлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро само да појаснимо то. Зато што прошли пут, Ви знате врло добро да сте раније напустили заседање и да Вас је мењала колегеница Живановић и сада да ли Вас је она обавестила или не, то је сада већ нека ваша комуникација која опет нема везе с нама. Ја сам о томе шта треба да се уради обавестио окривљеног Гаврића и Гаврић то врло добро зна. Он је рекао да је без обзира што се налази на издражавању казне у контакту са својом ванбрачном супругом. Је ли тако Гаврићу? Јесте ли Ви обавестили шта треба да уради? Хајде дођите овде, станите. Због чега нисте? Седите, можете колега Бирман да седнете да видимо сад, па ћемо да решимо и то питање. Гаврићу, налог суда је био са претходног главног претреса, имајући у виду да је она изјавом пред судом се одрекла свога права, значи ред је да се на неки начин обавести суд, она лично, а не да иде то преко браниоца са којим је комуницирала телефоном. Мислим, ја сам зато рекао и прошли пут, мислим да сам рекао да је то неозбиљно, да обавести суд на исти начин као што је изјавом пред судом рекла да не жели да сведочи тако да и нас обавести да жели да сведочи. Ја сам, пошто бранилац није био присутан, ја сам мислио да ће ту бити неке комуникације између бранилаца, ипак сам наложио и Вама да то урадите, јер сте рекли да сте ипак у контакту са њом, да имате комуникацију и тако даље. Шта је било?

ОКР.ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Супруга ми је била у посети, разговарали смо о томе и она ми је рекла да ја Вама кажем, ја лично је л' да она хоће да сведочи без икаквог дописа или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта хоће да сведочи?

ОКР.ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Да хоће да сведочи без дописа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без дописа хоће да сведочи?

ОКР.ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неће да пише допис хоће да сведочи?

ОКР.ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Налог суда је био такав какав је био, ја сам то рекао и сад ћемо ми да одлучимо о томе. Захваљујем што сте то тако изјавили. Изволите седите.

Остало нам је само да одлучимо о овим доказним предлозима који су изложени током поступка. Пре свега ми смо овде имали у виду неке предлоге адвоката Малешевића, браниоца сада већ покојног Богдановић Симе, нисмо о његовим предлозима, имајући у виду да сада више није учесник у поступку, нисмо ни одлучивали, то су увиђаји лица оштећене „Алфа“, да ли има златне зубе, ако их има када их је ставила и где их је ставила. То је сад у овој фази поступка небитно, имајући у виду да се не ради више о учеснику у поступку.

Вештачење заштићеног сведока од стране конзилијума лекара и то психијатра, психолога, ортопеда и трауматолога, то су два предлога адвоката

Малешевића која су фактички сада на неки начин и остала небитна и неактуелна. Имамо комисијско вештачење окривљеног Стојановића од стране Института за судску медицину, то је са претходног главног претреса предлог колегенице Живановић, ми смо одбили тај предлог, као сувишан имајући у виду да сматрамо да је налаз и мишљење вештака Мандића у том делу који се односи на окривљеног Стојановића стручан и потпун и непотребно је да радимо ново вештачење.

Што се тиче вештачења од стране вештака саобраћајне струке на околност удаљености Скочића од Црног врха да би се утврдило да ли су оштећени могли да буду у контакту са окривљенима у том временском интервалу, да ли има довољно времена да се возилом оде горе и врати и почини злочин описан у отпужном акту, то је предлог браниоца адвоката Нинића, ми смо то одбили тај предлог као небитан за овај кривични поступак и за разрешење ове кривично правне ствари.

Што се тиче предлога да се изврши суочење између „Алфе“ и „Гаме“ на околности неке разлике у исказима, ми смо после то утврдили да је то чула „Алфа“ од „Гаме“ и тако даље, то смо одбили исто као небитан, оно разлика да ли је чула и тако, то је предлог колеге Бирмана био, ако се сећате, добро.

И што се тиче предлога окривљеног Ђурђевића да се саслушају, то јест испитају као сведоци Срђан Читаковић и Радаковић Дамир, радници СУП и то смо одбили као сувишан предлог, сматрамо да није битан за разрешење ове кривично правне ствари.

Имамо предлог адвоката браниоца окривљеног Алића да се изврши ново вештачење окривљеног Алића од стране комисије вештака, одбили смо као сувишан из истог разлога као што смо одбили предлог за вештачење окривљеног Стојановића. Сматрамо да је налаз и мишљење довољно јасан и стручан и као такав једноставно нема потребе да се ради.

Што се тиче предлога да се обави увиђај лица, фактички ми смо га назвали то увиђај лица, то је по новом ЗКП или преглед од стране вештака на околност да ли је и шта пише фактички да тако кажемо, мало да будемо и прости да кажемо хајде шта пише на полном органу окривљеног Стојановић Зорана, ми смо то одбили на основу члана 395 став 2 тачка 1 ЗКП. То је предлог који је, за ту чињеницу се знало још током истраге. Заштићени сведок „Алфа“ је то говорила током истраге и тај предлог није предложен ни на припремном рочишту, а ни током главног претреса, односно пре него што је требало да се уради. То је требало урадити најкасније на припремном рочишту. Ја сам Вас упозорио какве су последице непредлагања неких предлога. Могу да се само неки предлози да се не ставе неки доказни предлози уколико је то оправдано, међутим овде не видимо ништа зашто то није предложено на припремном рочишту и ми смо због тога у смислу члана 395 став 2 тачка 1 ЗКП одбили тај доказни предлог, јер исти није стављен кад је требало да буде стављен.

Што се тиче испитивање сведока Сеније Бећиревић ми га одбијамо. Сматрамо да се на овај начин не може сведочити. Она хоће да сведочи само на околности пре свега, прво она је сведочила, па је онда дошла на главни претрес, искористила је своје законско право да не сведочи, о.к. ми смо издвојили тај

записник, тај записник, то решење је правноснажно и записник је издвојен и налази се код истражног судије. Она након тога пред завршну реч она се јавља браниоцу, са предлогом да, телефоном, да би желела да сведочи како је рекао бранилац у поднеску на околности шта је радио окривљени Гаврић, њен супруг. Е сад, ми смо питали прошли пут Гаврића да ли она хоће да сведочи само на околности његове или све, каже само на околности његовог присуства тамо у Малешиху и остало, за време рата, а не на околности осталих окривљених, то не може, на тај начин се не може сведочити у кривичном поступку. Сведок може да сведочи на све околности које су му познато, ништа не сме прећутати, то је оно законска одредба, а она на овај начин мислим да не може да сведочи и ми смо тај предлог одбили, имајући у виду да је она већ се изјашњавала о томе, она је имала право да сведочи, није искористила своје законско право, то јест искористила је своје друго законско право да не сведочи као привилеговани сведок и због тога сада у овој фази поступка сматрамо да долази до на неки начин неке злоупотребе процесних права што нећемо да дозволимо у овом поступку. Мислим да смо одлучили о свим доказним предлозима. Да ли има неки доказни предлог о коме нисмо одлучили? Изволите колега Нинићу.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Ја сам има доказни предлог за допуну саслушања окривљеног Алић Зорана на околности присуства одређених лица, а по сазнањима стечених на претресу у саслушању оштећеног Рибић Зије, тако да раније нисам ни могао да поставим тај предлог и молио сам само ту допуну да разјасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Ја мислим да ћете сада, да ћете искористити своје право када је био Алић овде када је изашао у судницу, па да постави то питање. Добро Алићу, има само неких пар питања бранилац Нинић да Вам постави. Тај предлог смо усвојили, али мислио сам да видим да ли и даље остајете при том предлогу, односно да ли.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Молио бих да ми се изјасните прво на, кратко ћемо урадити о неким чињеницама. У истрази сте се изјашњавали приликом рушења цамије да је са Вама била девојка односно поред камиона, можда се погрешно изражавам, поред камиона и да сте разговарали да девојком која се зове Елмедина, која је била да ли се сећате тог дела или треба да вам цитирам?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Не сећам се, можда сам погрешио. Није Дина, него сам рекао Нада, Нада из села Дубнице која је била са нама.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Хоћу да Вас питам, Ђекић Драгана у ком периоду, колико дуго сте Ви били заједно у Малешиху са Ђекић Драганом уопште у том периоду, колики је временски период?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Па не знам тачно колико, нисам можда месец и по дана ето.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Добро, за тих месец и по дана реците ми како је Драгана била обучена, да ли је имала униформу, чизме и остало као сви остали борци или је била на неки посебни другачији начин обележена и да ли је имала комплетну униформу, онако, по Вашем сећању, реците да ли је имала пошто имамо исказ да је пружала медицинске услуге, односно радила као медицинска сестра, да ли је имала неке ознаке?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Јесте, јесте имала знак оног како носе црвени крст шта има, немам појма, на једном рукаву другом је имала амблем војске Републике Српске.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: А реците ми је ли имала она војничке чизме?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Не. Колико се ја сећам не.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Шта је она носила?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Патике. Обичне патике је носила.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Да ли је Драгана Ђекић икада имала и да ли сте икада видели да носи бели опасач?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Не. То је носила Нада Ђурић. Поново понављам Нада Ђурић из села Дубнице, пошто је она боловала од тога да буде војни полицајац.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Пошто сте Ви овде нам исказали своју љубав према возњи у то време и коришћењу возила које је користила јединица, интересује ме џип који је користио Сима Богдановић.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Да.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Ко је уопште управљао тим џипом, да ли сте Ви некад управљали и да ли је било ко из јединице могао да управља тим џипом.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Тим џипом нико није могао да управља од кад сам ја у Дубници ударио у кућу, од тада је Симо само је он могао да вози, значи то колико сам ја, док сам ја био у јединици, а када сам ја отишао не знам.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Само за тај период ме интересује.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Али нико други сем Симе није могао да вози и покојни Богдан некад.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Да ли је покојна Елмедина Карић управљала некад тим џипом?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Не.

АДВ. ГОРАН НИНИЋ: Хвала немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Ето је то је био доказни предлог. Јесте Ви хтели нешто?

АДВ. БОБИЋ СВЕТЛАНА: Могу једно питање за Алића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па хајде. Хајде Алићу, можете да одговорите.

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: 'Ајде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде сад кад сте ту.

АДВ. БОБИЋ СВЕТЛАНА: У вези истог догађаја. Да ли је Зоран Ђурђевић учествовао у рушењу џамије?

ОКР. ЗОРАН АЛИЋ: Ја Зорана Ђурђевића не знам. Упознао сам га овде у притвору. То смем да се закунем овде сада да човека не познајем.

АДВ. БОБИЋ СВЕТЛАНА: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нема више питања ја Вам се захваљујем. То је било то. Колега Бирман, изволите.

АДВ. МИЛАН БИРМАН: Судија, не пада ми на памет да полемишем о одлукама суда, али мислим да сте погрешно неке ствари разумели. Мој поднесак је сачињен у два става и трећи где је назначена адреса. У првом ставу је наведено да је сведок који је предложен, одриче свога законског права да ће сведочити, а у другом ставу је мој предлог као браница на које околности, а на које друге околности би она евентуално од стране судског већа и других учесника у

поступку била питања, њој је то са моје стране објашњено, тако да се она потпуно свесна тога. Значи није она себе предложила само да сведочи на оне околности које сам ја као бранилац окривљеног навео у овом другом ставу, то је оно што мене као браниоца окривљеног Гаврић Томислава интересује, али је жена рекла да се одриче свога права и да има намеру да приступи на суд и да сведочи. Ето толико само, ништа друго судија, да не буде забуне неке. Једно је њена воља, а ово друго је мој предлог, то су две ствари у поднеску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није никакав проблем, нема забуне, да не би било полемике ја ћу ту ставити тачку на ово. Нећу да више дискутујемо на ту тему и завршићемо са тим. Ми смо одлучили, једноставно донели смо одлуку и то је тако. Добро, ако нема неких других доказних предлога нових ја закључујем да је доказни поступак завршен. Можемо да пређемо на реч странака.

ЗАВРШНА РЕЧ СТРАНАКА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даћу реч заменику тужиоца за ратне злочине Милану Петровићу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре завршне речи желим да исправим измењену оптужницу где је дошло до грешке у куцању у задњем пасусу измењене оптужнице тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којој страни само кажите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Страна 7.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, последњи пасус?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Последњи пасус. Реченица „као и оштећена „Бета“ коју је у Републику Србију одвео припадник једнице Дејан“, се брише, а у даљем тексту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да видимо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А у даљем тексту после навођења оштећене „Алфа“ треба да стоји и „Бета“, „отишли за Републику“ даље се наставља реченица „половином јануара 1993. године“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у даљем тексту, има даљи текст, али где после које речи у ком реду се стави после речи и „Алфа“ па иде и „Бета“, не разумем, није ми.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Реченица један, два, три, четири, у петом реду текста рачунајући од краја задњег пасуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На осмој страни? Не сада је осма страна?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада је осма страна?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се додаје?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Осма страна, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На осмој страни и где сада?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па каже „заједно са оптуженим Богдановић Дамиром, сада покојним Богдановић Симом и оштећеном „Алфа“ треба да стоји „и Бета отишли за Србију“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада ми је јасно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: „Половином јануара 1993“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево само да унесемо то, сада ми је јасно.

Пре давања завршне речи заменик тужиоца за ратне злочине изјављује да се приликом израде измењене оптужнице поткрала једна штампарска грешка, не ради се о суштинској грешци него о грешци приликом израде, па мења тако што на седмој страни у последњем ставу оптужнице, у десетом и једанаестом реду тога става бришу се речи „као и оштећена „Бета“ коју је у Републику Србију одвео припадник једнице Дејан“, а на осмој страни у првом реду после речи „Алфа“ додаје се и „Бета“. У осталом делу оптужница остаје неизмењена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оово је да кажемо козметичка измена. Јесте разумели ово све? Нема неких нејасноћа, може да се констатује да је одбрана разумела?

Одбрана изјављује да је разумела овакво прецизирање оптужнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите Дамире, је ли имате неке? Изволите. У вези са оптужницом? Јесте разумели ово што је?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Разумео сам, али хтео би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Окривљени Дамир изјављује да жели нешто да прокоментарише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: О овоме нисам имао прилике да се изјасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, јасно је, изволите.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Реко хтео би да кажем само једно. Када смо се враћали из Босне за Србију, за Руму, то јест код мене кући, у возилу смо били човек који је дошао, који је дотерао возило мога оца, који је дотерао ту, мој отац је возио назад, тај човек је седео на месту сувозача и ја и Муневера смо седели на задњем седишту. Нико са нама није дошао други. Госпођа „Алфа“ и њен супруг су отишли за Мали Зворник, да ли су даље отишли за Лозницу на аутобуску станицу или из Малог Зворника, али су отишли аутобусом кући. Дејан Нешић и заштићена сведокиња „Бета“ су исто тако отишли за Мали Зворник. Ја сам неколико година после тога од мога оца чуо и то можете Ви да проверите, да су тада направили неки проблем, још је ту било људи у Малом Зворнику, да је интервенисала полиција, да ли у некој кафани или не знам нека свађа, туча је била, нешто је било тако и направљен је записник, били су, да ли су легитимисани само или приведени ја сада не знам тачно да Вам кажем. То су моја сазнања неколико година после тих дешавања које сам чуо од оца, он је чуо не знам од кога, али то можете да проверите, значи то са тим ћете видети и још једна потврда да заштићена сведокиња „Алфа“ лаже да она није са нама дошла у Руму или у Шабац, шта је већ рекла, она је отишла и она и „Бета“ и Нешић и

Јерemiћ су отишли за Мали Зворник са још неколицином људи и ту су направили неки проблем и ту су легитимисани, проверите. Наћи ћете имена и презимена свих њих, морали су направити полицајци службену белешку, молим Вас, то бар није тешко. Само то би хтео да кажем, ништа више. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа. Хвала. Можемо са овим да? Ђурђевићу, Ви сте хтели нешто? Изволите.

ОКР. ЗОРАН ЂУРЂЕВИЋ: Поштовани господине председавајући па имам да кажем ја данас уопште нисам спреман завршну реч да дам, с обзиром да нисам знао да ћу бити данас позван и да је данас завршна реч, ја би тражио ако може неко додатно или рецимо сутрадан да изнесем евентуално завршну реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О томе ћемо наравно одлучити. Није никакав проблем да се промени редослед. Имамо неки захтев колегинице Живановић у том смислу. То ћемо видети када буде био ред на Вас, па ћемо о томе у том смислу одлучити. Нема никакав проблем, може зашто да не. Мислим то ће веће одлучити у сваком случају, нема никаквих што се мене тиче, нема проблема. Ако је то све, ја бих Вам, ја бих дао реч заменику тужиоца да крене са завршном речи. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА

Поштовано веће – господо судије,

Ја у свему остајем при измењеној оптужници КТРЗ. бр. 7/08 од 04.12.2012. године, као и измењеној данас данас на главном претресу 25.12.2012. године, против оптужених: Стојановић Зорана званог „Трцко“ из Лознице, сада у притвору по решењу овог суда почев од 06.11.2009. године, када је лишен слободе; Шевић Ђорђа из Сремске Митровице, сада на издржавању казне затвора по пресуди Окружног суда у Београду за исто кривично дело; Алић Зорана из Уба, али без сталног места пребивалишта, сада у притвору по решењу о продужењу притвора овог суда почев од 22.12.2010. године када је лишен слободе; Ђурђевић Зорана из Шапца, сада у притвору за друго кривично дело у другом поступку; Гаврић Томислава, званог „Гавра“ из Шапца, за ово кривично дело провео у притвору по решењу овог суда од 09.02.2010. када је лишен слободе, односно 09.02.2010. године када му је притвор укинут, а лишен је слободе 06.11.2009. године; Ђекић Драгане из Београда, за ово кривично дело није притварана, сада на слободи и Богдановић Дамира из Руме, за ово кривично дело провео у притвору по решењу овог суда почев од 06.11.2009. године када је лишен слободе па до 16.09.2009. године, када је притвор укинут решењем овога, сада на слободи, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 такође истог закона, јер налазим да је изведеним доказима на главном претресу утврђено чињенично стање из кога несумњиво произилази да су оптужени на месту, у време и на начин како је то ближе представљено у чињеничном опису диспозитива измењене оптужнице, као саизвршиоци учинили кривично дело које им је стављено на терет, односно да је оптужба доказана.

Ради потпунијег сагледавања самог кривично-правног догађаја који је предмет измењене оптужбе, као и околности у вези са личностима оптужених и у вези са њима активности Тужилаштва за ратне злочине на истраживању и процесуирању ратних злочина из минулих ратова на просторима бивше СФРЈ, налазим правно важним да изнесем неколико претходних напомена.

Рад на истраживању ратних злочина на подручју територије Општине Зворник започет је делимично од стране правосудних органа Републике Србије отварањем истраге против једног лица у 1994. години од стране Окружног тужилаштва и Окружног суда у Шапцу, а потом, почев од 1996. године, истраживање почињених ратних злочина на подручју ове општине наставили су истражитељи Хашког Трибунала.

Доношењем Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине у 2003. години, новоосновано Тужилаштво за ратне злочине започело је озбиљна и свеобухватна истраживања свих ратних злочина почињених на територији бивше СФРЈ, па и на подручју Општине Зворник, у складу са овлашћењима из своје надлежности и уз поштовање принципа „без обзира на држављанство учиниоца или жртве“.

Како је Тужилаштво Хашког трибунала, Тужилаштву за ратне злочине Републике Србије у 2004. години пренело у надлежност делимично истражене злочине на подручју Општине Зворник, у суштини само против два лица, то је ово Тужилаштво своју активност проширило и на све друге догађаје са територије ове Општине који су имали обележја неког кривичног дела против човечности и других добара заштићених међународним правом.

Поштовано веће, Република Босна и Херцеговина, пре проглашења независности од 03. марта 1992. године, била је једна од република бивше СФРЈ. Дана 06. априла 1992. године Босну и Херцеговину је признала Европска заједница, као самосталну државу, а БиХ је примљена у Уједињене Нације, Резолуцијом донетом 22. маја 1992. године.

Не улазећи у мотиве и разлоге оружаног сукоба у Босни и Херцеговини, са сигурношћу се може констатовати да је ратни сукоб започео почетком 1992. године, као и да су се оружани сукоби одвијали на целој територији Босне и Херцеговине између оружаних формација на страни Српског, тадашњег Муслиманског и Хрватског народа, и да је рат трајао све до Дејтонског споразума 1995. године (Дејтонски споразум донет 21.11.1995. године).

Општина Зворник се налази на самом источном делу Босне и Херцеговине и граничи се са западним делом Републике Србије. И ова општина је, такође, била захваћена оружаним сукобима и то између оружаних формација на страни тадашњег Муслиманског као већинског и Српског као мањинског становништва. Почетак оружаних сукоба на територији ове Општине започео је од априла месеца 1992. године након неуспеле поделе власти између Муслиманског и Српског народа у Зворнику.

За читав период оружаног сукоба у Босни и Херцеговини може се са сигурношћу констатовати да су они били довољног обима и интензитета да се у вези са почињеним ратним злочинима може применити међународно право.

До сада је Тужилаштво за ратне злочине пред овим судом, разјаснило више кривично-правних догађаја који су се збили на подручју Општине Зворник, а процесуиран је и већи број лица.

Један број лица оптужених за кривично правни догађај у селу Скочић, Малеших, Шетић, Клиса, Петковци и Дрињача све у Општини Зворник, који је предмет оптужбе пред овим већем, има везе са раније процесуираним и правноснажно осуђеним лицима за кривична дела извршена на подручју ове Општине, тиме што потичу из исте јединице у саставу Територијалне одбране Зворника, која се тада популарно звала „Жуте осе“, а њен командир је био Вучковић Војин, звани „Жућа“ из Београда.

Наиме, неутврђеног дана, највероватније у другој половини маја 1992. године, једна група припадника јединице којом је командовао Вучковић Војин звани „Жућа“, а која се налазила на подручју Општине Зворника, издвојила се из ове јединице под командом сада покојни Богдановић Сима из Руме званог „Сима Четник“, међу којима су били и овде оптужени Шевић Ђорђе, Алић Зоран и Ђекић Драгана, као и неки други припадници који сада нису међу живим лицима као што су „Лазих“ и „Тиша“. Издвојена група војника формирала је нову јединицу под називом „Симини четници“, али је и она остала у саставу Територијалне одбране и учествовала је у борбеним акцијама у више места и ван подручја Општине Зворник.

Негде око 01. јула 1992. године, јединица „Симини четници“ се стационира у селу Малеших, Општина Зворник, где припадници ове јединице бораве у напуштеним српским кућама у овом селу.

ДОКАЗ:

За порекло ове јединице, његов састав јесте „Списак људства од 01. до 17. маја 1992. године“, чији је командир „Жућа“, добијен од Хашког Трибунала и означен њиховим бројем 01328442, који представља списак за плату коју пре исплате одобрава командант Штаба Територијалне одбране Зворника, како је то означено на овом списку.

Поштовано веће, у даљем излагању своје завршне речи, ради лакшег праћења, презентираћу њен садржински концепт заснован на одредби члана 413 став 1 Законика о кривичном поступку. Наиме, изведене доказе на главном претресу на којима се може засновати пресуда, нећу збирно наводити, већ ћу их појединачно означавати приликом њихове оцене, како у односу на кривично дело, тако и у односу на кривичну одговорност за сваког оптуженог појединачно, при чему ћу најбитније делове исказа оштећених и сведока цитирати. Изведене доказе презентираћу редоследом догађања из диспозитива измењене оптужнице, а не њиховим редоследом извођења на главном претресу.

Постојање оружаног сукоба у Босни и Херцеговини у периоду од почетка 1992. до 1995. године, између оружаних формација на страни српског, тадашњег муслиманског и хрватског народа и непосредно учешће у овом сукобу јединице „Симини четници“ у којој су били оптужени: Стојановић Зоран, Шевић Ђорђе, Алић Зоран, Ђурђевић Зоран, Гаврић Томислав, Ђекић Драгана и Богдановић Дамир, као оружане формације српске стране у сукобу, представљају опште познате чињенице и ја их као такве нећу подробније образлагати.

Како је у конкретном примеру реч о оружаном сукобу између трију народа који живе на територији Босне и Херцеговине, то оружани сукоб има карактер немеђународног оружаног сукоба и на исти су примењива правила из IV Женеуске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949.године и правила II Допунског протокола уз Женеуске конвенције од 12.08.1949.године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба.

Јединица „Симини четници“, у којој су били и сви оптужени бројала је око 20 припадника, а њоме је командовао сада покојни Богдановић Сима из Руме.

Припадници јединице су носили једнообразну шарену војничку униформу и били су наоружани аутоматским стрељачким и другим наоружањем.

Јединица је имала логистичку подршку од стране Територијалне Одбране Српске Општине Зворник. Припадници јединице су сви заједно ишли у извршење борбених задатака такозване „акције“, а у месту стационирања за време извођења „акција“ остајали су само поједини припадници, ради послова обезбеђења.

Припадници јединице су најчешће заједно или по групама становали у приватним кућама и међусобно се добро познавали. Све до самог краја боравка на ратишту у Босни и Херцеговини, нико од припадника јединице, па тиме ни оптужени, никада се није супротстављао радњи коју би други припадник јединице предузео, посебно не у односу на оштећене заштићена лица према правилима међународног права, у овом предмету заштићених сведокиња „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ које су у периоду наведеном у оптужби под принудом боравиле са оптуженима. Дакле, оптужени су били сагласни са свим предузиманим активностима и радњама других из јединице и исте су прихватили као своје.

Чињенице у вези карактера оружаног сукоба у Босни и Херцеговини као и општи подаци о припадницима јединице „Симини четници“ представљају неспорне чињенице и њих такође нећу посебно образлагати.

Сада ћу прећи на догађаје како су представљени у измењеној оптужници.

1. Догађања у месту Скочић, а у овој радњи кривичног дела учествују оптужени: Стојановић Зоран, Шивић Ђорђе, Алић Зоран, Ђурђевић Зоран и Ђекић Драгана

У селу Скочић, Општина Зворник, пре рата живели су заједно становници муслиманске и српске националности, као и ромске етничке припадности.

Због ратног стања у Босни и Херцеговини, а тиме и на подручју Општине Зворник, становници муслиманске националности су се из села Скочић иселили 26. јуна 1992. године заједно са становницима муслиманске националности из села Козлук, док су становници ромске етничке припадности остали да живе у селу Скочић заједно са српским становништвом. Ромско становништво у селу Скочић било је груписано у једном крају села у чијој близини је била, верски објекат, џамија.

-Дана 11. или 12. јула 1992. године, у поподневним часовима, по наредби сада покојни Богдановић Сима, оптужени Стојановић Зоран, Шевић Ђорђе, Алић Зоран, Ђурђевић Зоран и Ђекић Драгана, заједно са другим непознатим припадницима јединице „Симини четници“, наоружани стрељачким и другим наоружањем, одлази са камионом и ципом у село Скочић у такозвану „акцију“. По доласку у ово село, у близини џамије, јединица се зауставља, при чему једна група припадника јединице, са сада покојним Богдановић Симом, одлази до џамије, где је под темеље џамије поставила експлозив, који је и активирала и тако срушила џамију, док су други припадници јединице стајали у непосредној близини, обезбеђивали лице места и припаднике јединице који су предузимали радње на непосредном рушењу џамије. У групи која је обезбеђивала и чувала стражу налазио се оптужени Алић Зоран.

Рушење џамије у селу Скочићу изведено је без било какве војне потребе и иста није представљала легитимни ратни циљ, а њеним рушењем је уништена имовина великих размера.

ДОКАЗ: Представљају изјаве оштећених заштићених сведока „Алфа“ на главном претресу од 24.04.2012. године и 24.09.2012. године, „Бета“ на главном претресу од 25.04.2012. године и 17.10.2012. године и „Гама“ на главном претресу од 26.04.2012. године.

У каснијем навођењу завршне речи изјава заштићених сведокиња ја нећу наводити датуме када су оне то изјавиле на главном претресу обзиром да је дакле познато из ових детаља које сам сада навео.

Све три оштећене заштићене сведокиње, су сагласно и уверљиво посведочиле да су у предвечерњим часовима 11.07.1992. године виделе један камион и један цип да су прошли путем поред њихових кућа са непознатим војницима и да су отишли правцем према џамији у њиховом селу. Пролазак војске их је уплашио и они су се, по ранијем договору и предлогу једног српског полицајца, њиховог комшије из села, ради своје сигурности и заштите углавном сакупили у нову кућу Рибих Хамдије. Иначе, кућа Рибих Хамдије у Ромском насељу била је најближа српским кућама.

Недуго по проласку камиона и ципа путем поред Ромских кућа оштећене су чуле експлозију, односно како то каже оштећена „Алфа“ у поступку истраге „нешто је јако пукло, кућа се затресла и прозори почели падати“ мислећи на стакло на прозорима, како је то објаснила на главном претресу.

Да је том приликом срушена џамија у Скочићу, оштећене су сазнале касније.

О рушењу џамије у Скочићу сведочили су и оштећени Бајрић Алија на главном претресу од 18.11.2010. године и Агановић Шериф на главном претресу од 20.10.2010. године, као и сведоци: Симић Миливоје, Ристовић Саво и Јовановић Раде на главном претресу од 05.04.2012. године.

Сведоци Симић, Ристовић и Јовановић говорили су о рушењу џамије у Скочићу на Петровдан 1992. године, који празник не мења датум и увек је на дан 12. јула сваке године.

У својој одбрани датој на главном претресу од 18.04.2011. године, оптужени Алић Зоран тврдио је да је тачно да су припадници јединице „Симини четници“, којом је командовао сада покојни Богдановић Сима, отишли у Скочић по наредби Богдановић Симе у такозвану „акцију“. Овај оптужени се сећа да се он превозио у камиону, а да је у камиону био оптужени Стојановић Зоран као и припадници јединице њему познати по именима „Богдан“, Златан, Лазић Саво, „Тиша“, „Рајко“ и други. Такође се сећа да је тада цип возио сада покојни Богдановић Симо.

На страни 25/38 транскрипта одбране оптуженог Алића, овај оптужени наводи да када су дошли у Скочић, код камиона су остали он, Златан и „Богдан“, а покојни Богдановић Сима са осталим припадницима јединице отишао према цамији.

Цитирам део одбране оптуженог Алића: „Чула се експлозија, они су се вратили назад. Видео сам са 50-60 метара, видео сам да се срушила цамија.“

У својој одбрани датој на главном претресу од 16.09.2010. године, оптужени Стојановић Зоран каже да су у Скочић дошли камионом и ципом. „Цип је возио Сима. Ја сам био у камиону. Ту је био Костић, Грујић, „Јазо“, „Тиша“, „Рајко“, Славица, Драгана (оптужена Ђекић Драгана), Лазић, „Жути“, „Бели“, Алић (оптужени Алић Зоран), „Бане“, Савкић, „Пакрац“, „Паја“, „Божа“, Богдан

Након што су срушили цамију, сви припадници јединице „Симини четници“ одлазе у део села где су живели цивили ромске етничке припадности. Тада је у том селу било укупно 35 цивила и то оштећени: Агановић Мехмед, Агановић Бисера, Агановић Есед, Агановић Зекира звана „Мурадија“, Агановић Бериз, Агановић Шерифа, Агановић Ешефа, Агановић Мирзет звани „Шабан“, Агановић Шериф, заштићена сведокиња „Алфа“, заштићена сведокиња „Бета“, заштићена сведокиња „Гама“, Бајрић Џемила, Бајрић Зумра, Биберовић Нуриф, Биберовић Мевла, Ферхатовић Мушка звана „Бисера“, Нухановић Ариф, Нухановић Зиба, Нухановић Хаџира, Рибић Иسمет, Рибић Сарајка, Рибић Мехмед, Рибић Рахима, Рибић Шемса, Рибић Бибер, Рибић Шевка, Рибић Сабрија, Рибић Златија, Рибић Исмета, Рибић Злата, Рибић Суада, Рибић Зијада, Рибић Алмаса и Рибић Зијо.

Да су се напред наведена лица налазила критичном приликом у селу Скочић произилази из „Списка несталих Рома из села Скочић 11.07.1992. године“, затим „Списка особа несталих у рату из села Скочић 11.07.1992. године“ који је сачинило Удружење Рома „Ромска браћа Скочић“, затим „Списка несталих грађана насеља Скочић за грађане Ромске националности“, као и из исказа оштећених заштићених сведокиња „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, оштећеног Рибић Зија и оштећеног Агановић Шерифа.

По доласку у део села где су живели цивили Роми, сви припадници јединице, међу којима су били и оптужени Стојановић Зоран, Шевић Ђорђе, Алић Зоран, Ђурђевић Зоран и Ђекић Драгана су предузели више радњи забрањених правилима међународног права и то:

-један број припадника јединице вршио је претрес Ромских кућа, тражећи новац и ствари од вредности, при чему су припадници јединице познати само под именима Богдан, „Рајко“, и Раденко из куће оштећеног Рибић Мухамеда одузели телефон, новац и друге ствари; те су тако одузимањем предмета који су служили за нормалан живот оштећених, према оштећенима нечовечно поступали.

ДОКАЗ за ову радњу је следећи:

Исказ оштећене заштићене сведокиње „Гама“ дат на главном претресу, која на страни 4 и 5/68 транскрипта, каже: „Живела сам са браћом, са сестром, са мајком док се није десило то, тај дан 11. јун или јул, ја све мешам те месеце, ... виделе смо камион пролази горе у Скочић, тога дана је рушена џамија, чули смо детонацију. Ја, моја мајка и мој брат свратили смо код једне жене. У тој кући смо били и они су дошли по нас, извадили су нас из те куће. У тој кући су узели неке ствари, телефон, паре, нешто су узели из те куће а нас су одвели доле где смо се сакупљали.“

На страни 26/68 транскрипта, на питање браниоца оптужене Ђекић Драгане: „Шта раде Рајко, Богдан и Грујић, кад се срећете са њима?“, оштећена „Гама“ каже: „Јесте, а из те куће су узели кафу, паре, телефон, нешто су узели још из те куће“.

-У току претреса Ромских кућа припадник јединице по имену Богдан, на спрату куће Рибић Хамдије пронашао је сакривене оштећене: заштићену сведокињу „Бета“, Агановић Зекиру и бабу оштећене „Бета“ и уз претњу оружјем истерао их у двориште, у које су други припадници јединице истерали и све друге оштећене који су се налазили у овој кући;

ДОКАЗ за то је:

Изјава оштећене заштићене сведокиње „Бета“, страна 6/42 транскрипта главног претреса, где ова оштећена каже: Имала сам 13 година. Ми смо тај дан побегли у Хамдијину кућу да се кријемо. Ја само знам да ја, моја тетка Зекира и моја нена у једну собицу смо ишли да се кријемо. То је био као неки шпајиз. ... онда је други дошао, не знам ко је то био, али са митраљезом и нас је кући, ван из те куће отерао и ми смо онда сви доле били.“

-У дворишту Ромских кућа припадници јединице су вршили претрес оштећених и притом од њих одузимали личне вредне ствари, па је тако од оштећене Нухановић Хаџире непознати припадник јединице одузео бурму са руке претећи да ће јој одсећи прст, ако га сама не скине, док је оптужена Ђекић Драгана од оштећене „Гама“ одузела златне минђуше и златне привеске у облику крста и потковице, као и један златан прстен са руке, уз подругљиву примедбу оштећеној: „Шта ће теби крст?“; те тако одузимањем златних предмета за које су оштећени емотивно везани, према њима нечовечно поступали.

ДОКАЗ за ову радњу је:

Исказ оштећене „Гама“ дат на главном претресу, страна 26 и 27/68 транскрипта.

Наиме, ова оштећена је објаснила да јој је оптужена Ђекић Драгана пришла у дворишту испред Хамдијине куће, да ју је претресала и приликом претреса испод сукње коју је носила преко панталона пронашла и одузела скривене у марамици златне минђуше, златне привеске у облику крста и потковице, а скинула јој је и златан прстен са руке уз подругливу примедбу, како је то ова оштећена изјавила у поступку истраге: „Шта ће теби крст?“.

Оштећена „Гама“ је потврдила да је видела и да је један непознати припадник јединице од оштећене Нухановић Хаџире, за време док су се налазили у дворишту, односно у камиону док је још био у дворишту, одузео бурму са руке претећи јој да га сама скине или ће јој он у противном одсећи прст.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, што Вам прекидам завршну реч, окривљени Алић је само напустио за кратко судницу, да направимо једну кратку паузу, ја се надам минут-два. Можете да дођете до даха и да се одморите. Ја се извињавам.

АДВ. СИНИША СИМИЋ: Ја бих Вас молио ако стигне се данас да ја исто изнесем завршну реч, пошто бих сутра имао неке друге обавезе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад заврши тужилац, па ћемо се договорити око завршних речи одбране.

АДВ. СИНИША СИМИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имајући у виду и захтев окривљеног Ђурђевића и колегинице Живановић, па ћемо видети шта ћемо, али добро, то ћемо о том потом. Изволите колегинице.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја бих имала један предлог, просто ако може да се усвоји. Сматрам да би нам као учесницима у поступку браниоцима, пре свега говорим у своје име, јако значило да имамо овај текст писани завршне речи тужиоца, јер нажалост вероватно до сутра нећемо моћи да имамо транскрипт, просто се овде указује на неке одређене детаље, па ако бисте могли да замолите Ви колегу тужиоца да то евентуално у некој паузи припреми или нам се до краја суђења подели, мислим да би нам свима у овом моменту то помогло уколико се и остале колеге слажу. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја га сигурно нећу замолити, јер то није моја законска обавеза, а ако Ви хоћете или имате неку жељу у том смислу изволите можете или сад да искористимо кратко паузу или после. Ето толико.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ако ми дозволите, ово не говорим потпуно произвољно да би износила неку своју посебну жељу, него сам имала прилике да тако нешто доживим у суду у смислу тога да се подели завршна реч тужиоца, па ако колега тужилац то може да организује мислим да би нам то свима пуно значило. Хвала.

АДВ. МИЛАН БИРМАН: Ја сам потпуно сагласан са предлогом колегинице, иако се у завршној речи за сад не спомиње лице које ја браним очекујем да ће овако детаљно и прецизно бити саопштени и неки докази на које ће се тужилац

позивати. Пошто је моја обавеза као браниоца, судија, да се изјасним на завршну реч тужиоца и да бих то могао да урадим стручно и квалитетно ја морам с тим да располажем, да ли у виду транскрипта, па да Ви одложите суђење за неки други термин или тако што ће нам тужилац то дати, јер ја другачије то. Ја ћу забележити сада, ја ћу и покушати, али моја је обавеза да се осврнем на завршну реч тужиоца. У оваквом предмету, са оваквим обимом то могу да урадим квалитетно само ако располажем с овим подацима, овако не. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли се вратио Алић? Добро, још смо у паузи, ево само да одговорим да не буде смо нешто радили у паузи мимо закона. Члан 413 став 3: „бранилац или само оптужени у завршној речи може одговорити на наводе завршне речи тужиоца“. Нисте Ви дужни.

АДВ. МИЛАН БИРМАН. По Закону о адвокатури сам и те како дужан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте по Закону о адвокатури дужни? То је Закон о адвокатури. Добро. Ја мислим да можемо да се вратимо у заседање.

Констатује се да се вратио окривљени Алић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И можемо да дамо реч, ја се извињавам, колеги тужиоцу да настави са давањем завршне речи тамо где је стао. Извините молим Вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала. Дакле, наставићу завршну реч изношење доказа за радњу да су у дворишту Ромских кућа припадници јединице вршили претрес оштећених и притом од њих одузимао личне вредне ствари, а онда сам навео да је то учињено од оштећене Нухановић Хадире, да је ту радњу извршио један непознати припадник јединице „Симини четници“ као и да је оптужена Ђекић Драгана од оштећене „Гама“ одузела златне минђуше, привеске и наставићу сада изношење доказа у вези са овим радњама:

На страни 5/68 транскрипта изјаве, оштећена „Гама“ каже: „Док сам ја била у тој соби, ја не знам шта се напољу дешавало. Али прије тога Рајко ми је скинуо мајицу са ножем је исекао и рекао је „таке баш волим“. Драгана (оптужена Ђекић Драгана) је мени пришла напољу док сам била. Имала сам злато, имала сам крст, бурму, минђуше, имала сам још неко злато. Она је видела крст и питала ме: „Одакле ти ово, мамицу ти јебем?“, ја сам се уплашила. У камиону док смо били једној жени су хтели да одсеку прст да би скинули прстен. Један је рекао „Дај да јој сечемо прст“, а један „Немој, извадићемо“. Не знам ко је то био.“

-За време претреса кућа и оштећених припадници јединице „Симини четници“ су оштећене тукли рукама, ногама, кундацима пушака и другим предметима, којом приликом су, након што су истукли оштећеног Нухановић Арифа, старог 50 година, овога пуцањем из пушке и убили. Истом приликом непознати припадник јединице оштећену Агановић Бисеру је ударио кундаком пушке по глави од ког ударца се она онесвестила, само зато што га је она, након убиства Арифа, замолила да то више не чине речима „Немој, сине!“. Такође, истом приликом оптужени Стојановић Зоран је тукао оштећеног Агановић Еседа

по разним деловима тела ударајући га прво пушком а потом и бандашом од бицикле; на који начин су већем броју оштећених нанели бројне телесне повреде, а једно лице и убили.

ДОКАЗ за ову радњу:

У вези са тучом оштећених Рома у Скочићу, су искази све три оштећене „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ које су сагласно и убедљиво казивале чињенице у вези са инкриминисаним догађањима, а њихове исказе потврдио је и оштећени Рибић Зијо и Агановић Шериф, па и оптужени Алић Зоран.

Тако оштећена заштићена сведокиња „Алфа“ на страни 6/49 транскрипта каже: „Они су дошли прво у кућу и онда почели да бију. Знам само када је моја мајка, њена мајка је иначе оштећена Агановић Бисера, рекла „Немој, сине!“ и они су узели, редом били, свију редом, нису гледали ни на децу, ни на жене, ни на кога.“ У поступку истраге ова оштећена је ову ситуацију описала да је тада њену мајку Бисеру непознати припадник јединице ударио кундаком пушке по глави, од ког удarca се она онесвестила.

На страни 7/49 транскрипта, ова оштећена каже и следеће: „Арифа“, мисли на Нухановић Арифа, „су убили одмах ту, видела нисам ко га је лично убио, само сам чула метак да је пуцао“.

Оштећена „Алфа“ је у свом исказу на страни 10/49 транскрипта сведочила да су припадници јединице „Симини четници“, за време док се још налазила у кући Рибић Хамдије и њу тукли са пушком, са рукама, са ногама и другим предметима.

Такође, на главном претресу од 24.04.2012. године оштећена „Алфа“ је тврдила да је видела како је оптужени Стојановић Зоран звани „Трцко“, чије име је касније сазнала, цитирам: „Прво био са пушком мог братанца Еседа (мисли на оштећеног Агановић Есед), онда је узео бандаш од бицикла тако да га је био све одозго по глави, тај мој братанац је плакао и рекао „Немој да ме дираш“.

На страни 6/42 транскрипта исказа оштећена „Бета“ тврди: „И видели смо како они, већ су почели тући децу и жене, све редом. Ми смо онда сви доле били и они су тукли све редом. Сложили су нас уз бетонску ограду и онда су једног по једног мушкарца тукли са митраљезом. Сећам се како су мог деду (мисли на оштећеног Агановић Мехмеда) исто тукли. Мој деда је имао преко 70 година. Тукли су и Арифа (мисли на оштећеног Нухановић Арифа) исто. Једног човека Исмета су много тукли.“

Оштећена „Бета“ на страни 7/42 транскрипта посведочила је да су и њу припадници јединице „Симини четници“ тукли када су је силовали у старој кући Рибић Хамдије.

Оштећени Рибић Зијо на главном претресу од 20.10.2010. године и од 03.04.2012. године, страна 13/79 транскрипта, у вези са тучом оштећених каже: „Па рецимо пошто нисам гледао остале, видео сам свог оца (то је дакле оштећени Рибић Исет), мој отац је био крвав сав, изударан скроз, знам да му је крв лила из главе, и у раме су га ударили испред мене, прекопута мене пошто смо ми стајали у једном реду деца и жене а они су их изводили тако ту у другом реду, прекопута нас.“

Сведок оштећени Агановић Шериф на главном претресу од 20.10.2010. године потврдио је чињеницу да је 11. или 12. јула 1992. године и он био у Скочићу заједно са својим тастом и таштом (то су Биберовић Нуриф и Биберовић Мевла), да се он том приликом сакрио, а да Нурифа и Мевлу припадници јединице „Симини четници“ претресом кућа нису пронашли, мада су се они налазили у једној кући. Кад је оштећени Шериф у критичном догађају био сакривен у близини места догађања то је тада он чуо галаму и запомагање оштећеног Нухановић Арифа, чији је глас препознао.

Мада је у својој одбрани оптужени Алић Зоран избегавао да каже шта се заиста догађало у дворишту Ромских кућа, на страни 34/38 транскрипта, ипак је потврдио да је и он видео да један припадник јединице „Симини четници“ по надимку „Тиша“ туче неког човека пендреком као и да је чуо вриске из кућа оштећених.

-Док су се оштећени и припадници јединице „Симини четници“ још налазили у кући Рибих Хамдије, оптужени Стојановић Зоран је оштећенима Агановић Мехмеду и Агановић Еседу наредио да свуку одећу са себе и да врше орални секс међу собом и поред чињенице што су Мехмед и Есед рођени деда и унук; те је тако тешким вређањем личног достојанства према оштећенима нечовечно поступао.

-Када је оштећени Агановић Есед свукао одећу са себе и био го, непознати припадник јединице „Симини четници“, му је ножом одсекао пенис; и тако тиме му нанео тешку телесну повреду.

ДОКАЗ за ову радњу:

У свом исказу оштећена заштићена сведокиња „Алфа“ је потврдила да је засигурно видела, док су још били у Хамдијиној кући, да је оптужени Стојановић Зоран звани „Трцко“ наредио оштећенима Агановић Мехмеду и Агановић Еседу да врше орални секс међу собом и да је, док је оштећени Есед био без одеће њему један припадник јединице ножом одсекао пенис. Истина, оштећена је у поступку истраге тврдила да је пенис Еседу одсекао сада покојни Богдановић Сима, а на главном претресу да је пенис Еседу одсекао оптужени Стојановић Зоран, што по мом уверењу исказ оштећене не чини мање валидним за доказивање да се ова радња догодила, обзиром да је била сигурна да је ова радња извршена према оштећеном Еседу.

-Сада покојни Богдановић Сима из Хамдијине куће у двориште извео је оштећену „Алфа“ на тај начин што ју је држао руком за косу, а у дворишту јој је једним крајем опасача везао руке, а други крај опасача свезао за ограду, па по свлачењу своје и њене одеће, ту је тако свезану силовао, а по силовању јој клештима из уста извадио два златна зуба; те ју је на тај начин и физички мучио.

ДОКАЗ за ову радњу:

У вези са силовањем и вађењем зуба које је доживела од сада покојни Богдановић Сима у Скочићу, оштећена „Алфа“ на страни 7 и 10/49 транскрипта своје изјаве каже да ју је тада пок.Богдановић Сима ухватио за косу и извео у двориште, где јој је једним крајем опасача везао руке а други крај опасача свезао за ограду и ту је тако свезану силовао а по силовању јој је клештима из уста извадио два златна зуба. Клешта је, каже ова оштећена, пок.Богдановић донео из камиона а пре вађења зуба од оштећене је тражио да му она да злато.

-Припадник јединице познат по имену Богдан заједно са још неколико непознатих припадника јединице оштећену заштићену сведокињу „Бета“, стару свега 13 година, одводи у стару кућу Рибић Хамдије и ту је прво он, а потом и други припадници јединице силују, док је припадник јединице познат под именом „Тихи“ у стару Хамдијину кућу одвео оштећену „Гама“ и ту је уз претњу пиштоља силовао;

ДОКАЗ за ову радњу:

Оштећена заштићена сведокиња „Бета“ у вези са силовањем које је доживела у Скочићу од стране више припадника јединице „Симини четници“, на страни 7/42 транскрипта каже: „Они су мене, њих четири, пет мушкараца, знам да је био Богдан ту, и још су били њих четири, пет мушкараца, можда и више, одвалили су стару кућу Рибић Хамдије која је била закључана то је на степенице једна кућа, описује ова оштећена, та стара, одвалили су врата и са мношћом унутра. Ја не знам шта се десило вани, него су мене горе силовали и тукли. Ја не знам колико је то трајало, ја ништа нисам знала, само знам да су ме и тукли...”

Оштећена заштићена сведокиња „Гама“ у вези са силовањем које је у Скочићу доживела од једног непознатог припадника јединице, на страни 7/68 транскрипта каже: „Мене је одвео „Тихи“ или „Тихо“, не знам тачно како су га звали сад, у једну собу, одвео ме и ставио пиштољ на главу...” На питање да ли је тачно, што је оштећена изјавила у поступку истраге, да ју је „Тихи“ силовао у тој кући где ју је одвео, оштећена је потврђује и каже: „Јесте, тачно је“.

Такође и оштећени Рибић Зијо на главном претресу од 20.10.2010. године говори о силовањима у Скочићу, тврдећи да је једна његова сестра ту силована, и да су припадници јединице „Симини четници“ тражили злато и паре.

-Након свих ових догађања у селу Скочић, сада пок.Богдановић Сима, оштећенима наређује да уђу у теретно возило, што су они сви и учинили, осим Биберовић Нурифа, Биберовић Мевле и Агановић Шерифа, који су остали сакривени у Скочићу.

ДОКАЗ:

Сведочење оштећеног Агановић Шерифа на главном претресу од 20.10.2010. године, каже: „у теретно возило међу оштећене припадници јединице „Симини четници“ су убацили и мртво тело Нухановић Арифа”.

- Из Скочића припадници јединице међу којима су били оптужени Стојановић Зоран, Шевић Ђорђе, Алић Зоран, Ђурђевић Зоран и Ђекић Драгана одлазе према селу Малеших, где се кратко заустављају. Из групе оштећених, по команди сада покојни Богдановић Сима, припадници јединице издвајају оштећене заштићене сведокиње „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, тако што им наређују да изађу из теретног возила, па када то није хтела учинити оштећена „Бета“, оптужени Стојановић Зоран јој је запретио речима: „Изађи, или ћу пуцати у тебе“, након чега су оне морале изаћи. Са оштећенима изашла је и оптужена Ђекић Драгана и припадници јединице познати по именима и надимку Богдан, „Рајко“ и „Тихи“, са циљем да их спроведу до кућа у Малешиху у којима је јединица „Симини четници“ била смештена, што су и учинили.

Остали оптужени заједно са другим припадницима јединице и сада покојни Богдановић Симом, све преостале оштећене одвози до једне јаме на месту званом „Хамзићи“ у селу Шетић.

ДОКАЗ за ову радњу:

Све три оштећене сагласно су потврдиле да су све њих Роме припадници јединице „Симини четници“, међу којима су били и оптужени Стојановић, Шевић, Алић, Ђурђевић и Ђекић, убацили у теретно возило којим су дошли, да су међу њих убацили и тело Нухановић Арифа и да су их потом одвезли до села Малеших. У Малешиху су се зауставили и оштећенима заштићеним сведокињама „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ су наредили да изађу из возила, па када то није хтела учинити оштећена „Бета“ оптужени Стојановић Зоран јој запретио да ће пуцати у њу ако не буде изашла. Са оштећенима изашла је оптужена Ђекић Драгана и припадници јединице познати по именима и надимку Богдан, „Рајко“ и „Тихи“ који су оштећене одвели у једну кућу у Малешиху где су припадници јединице „Симини четници“ већ били смештени.

Искази оштећених заштићених сведокиња делимично је потврдио у својој одбрани и оптужени Стојановић Зоран, наводећи да су се по повратку из Скочића зауставили у Малешиху и да је неко наредио да „три женске изађу“, а да су остали са камионом отишли даље. Међутим, овај оптужени тврди да је са оштећенима заштићеним сведокињама изашао он, „Рајко“, Богдан, Славица и Драгана, мислећи на оптужену Ђекић Драгану, која тврдња је супротна изјавама оштећених и срачуната на избегавање кривичне одговорности.

Дакле, од Малешиха према селу Шетићи отишли су преостали припадници јединице „Симини четници“ међу којима су били и оптужени Стојановић Зоран, Шевић Ђорђе, Алић Зоран и Ђурђевић Зоран.

Искази све три оштећене заштићене сведокиње „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ у довољној мери су сагласне у погледу чињеница да су у Скочићу били оптужени Стојановић Зоран, Шевић Ђорђе, Ђурђевић Зоран, Алић Зоран и Ђекић Драгана, заједно са другим припадницима јединице „Симини четници“ чија су имена или надимке тада или касније сазнали.

Тако оштећена „Алфа“ каже да су у Скочићу били оптужени Стојановић Зоран звани „Трцко“, Алић Зоран, Ђурђевић Зоран (кога зна као „Зорана из Шапца“), Шевић Ђорђе и Ђекић Драгана (које наводи као „Шевић са Драганом“).

Оштећена „Бета“ се сећа да је у Скочићу била оптужена Ђекић Драгана у униформи и са оружјем.

У довољној мери исказе оштећених заштићених сведокиња потврдили су и у својим одбранама оптужени Стојановић Зоран и Алић Зоран, док је учешће оптуженог Ђурђевић Зорана потврдио и сведок Јовић Драган како у поступку истраге, тако и на главном претресу од 03.04.2012.године.

Сви припадници јединице „Симини четници“ који су учествовали у такозваној „акцији“ у Скочићу, међу којима су били и оптужени Стојановић, Шевић, Алић, Ђурђевић, Ђекић, деловали су заједно као једна јединствена јединица. Њени припадници су без сумње били потпуно сагласни са радњама које су, било појединачно, или, свеукупно, тада на том месту предузете. Појединачне радње су се ослањале у свом извршењу на свеукупну радњу читаве јединице у извршењу јединственог задатка са којим су били упознати, те су тако засигурно били међусобно сагласни и све предузете радње прихватили као своје, те напред наведене радње учинили као саизвршиоци.

Дакле, рушењем цамије, одузимањем основних кућевних предмета, новца, личних вредних ствари, телесним повређивањем, нарушавањем личног достојанства на више начина, мучењем, силовањима и убиством, оптужени: Стојановић Зоран, Шевић Ђорђе, Ђурђевић Зоран, Алић Зоран и Ђекић Драгана заједно са сада покојним Богдановић Симом и другим непознатим припадницима јединице „Симини четници“ су кршили правила из члана 3. став 1. тачка 1. под а) и ц) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године и правила из члана 4 став 2 тачка а) и е) и члана 16 II Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба.

Сада ћу прећи на радњу кривичног дела под 2, а то су догађања на месту званом „Хамзићи“ у селу Шетић у којима учествују оптужени Стојановић Зоран, Шевић Ђорђе, Ђурђевић Зоран и Алић Зоран.

Оптужени Стојановић Зоран, Шевић Ђорђе, Ђурђевић Зоран и Алић Зоран, заједно са покојним Богдановић Симом и другим непознатим припадницима јединице „Симини четници“, истог дана, дакле, 11. или 12.07.1992. године, у ноћним часовима, 28 цивилних лица Рома из Скочића довози до једне јаме на месту званом „Хамзићи“ у селу Шетић и ту њих 27 лица лишава живота. Лишавање живота оштећених је вршено тако што су их након извођења из товарног сандука теретног возила, доводили испред возила где су их убадали ножевима и у њих пуцали из пушака, а затим их бацали у јаму. Пошто су све оштећене извели на напред наведени начин и бацали у јаму, у исту су убацили активiranу бомбу. Том приликом лишили су живота мушкарце, жене и децу и то следећа лица: Агановић Мехмеда старог 71 годину, Агановић Бисеру

стару 72 године, Агановић Еседа старог 31 годину, Агановић Зекиру звану „Мурадија“ стару 30 година, Агановић Бериза старог 13 година, Агановић Шерифу стару 40 година, Агановић Ешефу стару 49 година, Агановић Мирзета званог „Шабан“, Бајрић Џемилу стару 64 године, Бајрић Зумру стару 51 годину, Ферхатовић Мушку звану „Бисера“ стару 40 година, Нухановић Зибу стару 51 годину, Нухановић Хаџиру, Рибић Исмета старог 33 године, Рибић Сарајку стару 59 година, Рибић Мехмеда старог 58 година, Рибић Рахиму стару 58 година, Рибић Шемсудина званог „Шемсо“ старог 10 година, Рибић Бибера старог 60 година, Рибић Шевку стару 29 година, Рибић Сабрију старог 2 године, Рибић Златију стару 13 година, Рибић Исмету стару 16 година, Рибић Злату стару 18 година, Рибић Суаду стару 5 година, Рибић Зијада старог 7 година и Рибић Алмасу стару 4 године. Рибић Зија, старог 8 година, сплетом околности само су телесно повредили, пошто је он, мада рањен, успео да преживи стрељање.

Приликом лишавања живота оштећених, оптужени Алић Зоран заједно са још двојцом неидентификованих припадника јединице „Симини четници“ од којих је један познат по имену „Златко“ су се налазили у близини као обезбеђење чувајући стражу.

Сви оптужени, заједно са другим непознатим припадницима у овом чину убиства оштећених понашали су се потпуно безобзирно, окрутно и безосећајно. Они том приликом нису уважавали никакве чињенице које су се односе на оштећене, макар оне о безгрешности деце. Убили су тада седморо деце старо 2, 4, 5, 7, 10 и двоје по 13 година. Убили су тада Рибић Шевку која је била у поодмаклој трудноћи, а, пре убиства једног детета, реч је о Рибић Златији старој 13 година, без осећаја, макар мале гриже савести, силовали.

ДОКАЗ за ову радњу су следећи:

О томе шта се дешавало на месту званом „Хамзићи“ и како је преживео стрељање, оштећени Рибић Зијо на страни 8/79 транскрипта каже: „Било је нас шест сестара, млађи брат и ја. Мој отац се звао Исмет, а мајка Шевка.“ Оштећени Рибић Зијо у свом исказу тврди да су „Симини четници“ камион са оштећенима у коме је био и он зауставили поред једне јаме у близини пута. По заустављању камиона изводили су једног по једног од оштећених, одводили их испред камиона и ту су их убијали, а затим овај оштећени каже: „Касније, прије него што ћу ја изаћи, изашла је ова сестра, мисли на оштећену Рибић Златију. Њу су ту силовали, а онда сам ја дошао на ред. Прије свега тога моја мати мисли на оштећена Рибић Шевку са братом Сабријом, дакле реч је о Рибић Сабрија, старог свега 2 године, она је изашла. Онда сам ја дошао на ред, ја сам говорио да хоћу код мајке, они су рекли, овај војник и она цура што су ме ухватили (а то су они да оштећени Зијо сиђе са камиона), рекли „Сад ћеш ти код мајке, не бој се“ и одвели су ме тамо испред камиона и рекли да станем мирно. Ја сам стао мирно, чуо сам да је нешто пукло, осетио сам убод у врат и на земљи сам био. Они су ме узели и бацили у јаму доле. Доле сам можда био 5 минута у несвести и онда сам се дигао и на другу страну јаме извукао. Иза мене је још остало оштећених у

камиону. Чуо сам вриштање. Када сам се извукао из јаме ишао сам кроз шуму и наишао сам на једну кућу. Нисам чуо крик, само пуцање сам чуо и дошла је моја мајка на ред и она није могла, пошто је брат мали био, двије године, и онда су они рекли „Ајде, нема везе поведи и њега“, и онда касније сам ја то кад је почело оно друго дешавање кад су ми сестру силовали и то, онда сам ја плакао и викао да хоћу код матере.“ (цитат је са стране 19/79 транскрипта овог сведока). „Моја породица, мати и отац су нађени. Отац је нађен на Црном Врху, а мати не знам, од сестара и брата још ништа нисам нашао. Моја мајка је била у деветом месецу трудноће, нисам ја тада знао у ком је месецу, али сад кад су је пронашли, они су, ови доктори рекли, она била у деветом месецу трудноће.“ (страна 16/79 транскрипта). А на страни 20/79 транскрипта овај оштећени каже: „Од повреде имам ожиљак овде, још и дан данас.“

О неким детаљима у вези са оштећеним Рибих Зијом, који је преживео стрељање, посведочио је Пантић Милан на главном претресу од 04.04.2012. године.

Исказ оштећеног Рибих Зија у одређеној мери потврђује се и одбраном оптуженог Алић Зорана, који је за себе рекао да је у овом догађају стајао у непосредној близини убиства оштећених заједно са још двојицом припадника јединице, од којих се за једног сећа да се звао „Златко“.

Да су се напред наведена лица лишена живота на месту званом „Хамзићи“ у селу Шетићи, произилази из „Списка несталих Рома из села Скочић 11.07.1992.године“, „Списка особа несталих у рату из села Скочић“ од истог датума, „Списка несталих грађана насеља Скочић за грађане ромске националности“, као и из исказа оштећених заштићених сведока „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, оштећеног Рибих Зија, оштећеног Агановић Шерифа, као и налаза и мишљења вештака датих у поступку, који су користили записник о ексхумацији и ДНК анализи.

Чињеница да оптужени Алић Зоран није непосредно лишавао животе оштећене, не доводи у питање његово учешће у овој радњи кривичног дела, без обзира да се тада налазио наоружан и у обезбеђењу лица места где су оштећени лишавани живота, што је он знао и ту радњу тиме прихватао као своју.

Оптужени Стојановић Зоран, Шивић Ђорђе, Ђурђевић Зоран и Алић Зоран, заједно са сада покојни Богдановић Симом и другим непознатим припадницима јединице „Симини четници“ су били свесни свог заједничког деловања у радњи убиства 27 цивилних лица и телесним повређивањем оштећеног Рибих Зија, на који начин су кршили правила из члана 3 став 1 тачка 1 под а) IV Женевске конвенције и правила из члана 4 став 2 тачка а) II Допунског протокола уз Женевске конвенције, па дакле, ову радњу кривичног дела учинили као саизвршиоци.

Сада ћу прећи на радњу кривичног дела из диспозитива оптужбе под 3, то су догађања у селу Малешин у којој радњи учествују Стојановић Зоран, Шивић Ђорђе, Ђурђевић Зоран, Алић Зоран, Богдановић Дамир, Гаврић Томислав и Ђекић Драгана.

Јединица „Симини четници“ у селу Малеших борава у приватним кућама мештана Српске националности у периоду од око 01.07. па све до око 01.10.1992. године. У јединици „Симини четници“ од самог почетка боравка у Малешиху налазили су се оптужени: Стојановић Зоран, Шевић Ђорђе, Ђурђевић Зоран и Ђекић Драгана.

Негде од око друге половине августа 1992. године, у јединицу „Симини четници“ долази син, сада пок.Богдановић Сима, овде оптужени Богдановић Дамир. Након доласка оптуженог Дамира, у јединицу долази и оптужени Гаврић Томислав.

Након догађаја у Скочићу, а у периоду почев од 11. или 12.07. па до око 01.10.1992. године оптужени Стојановић Зоран, Шевић Ђорђе, Ђурђевић Зоран, Алић Зоран и Ђекић Драгана су заједно са другим непознатим припадницима јединице „Симини четници“, неовлашћено у кућама у Малешиху држали оштећене заштићене сведокиње „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, где су их приморавали да им спремају храну, да перу њихову одећу и униформу, чисте обућу и куће где су били смештени, наређујући им да морају радити шта год ко тражи из јединице, а ако то не учине биће убијене, са којим радњама и издатим наредбама су се по свом доласку у јединицу сагласили и оптужени Богдановић Дамир и Гаврић Томислав.

ДОКАЗ за ову радњу:

О периоду боравка јединице „Симини четници“ у Малешиху, по мојој оцени, најсигурније је посведочио Видовић Божо на главном претресу од 19.11.2010. године који је тада изјавио: „Симини четници сигурно нису били у Малешиху 26. односно 28. јуна 1992. године, јер сам ја тада отишао у болницу из које сам се вратио 01.10.1992. године и они ни тада ту нису били.“

Једна од најтежих наредби нечовечног поступања оштећенима „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ била је та што су морале опрати крваву униформу једног број оптужених и других припадника јединице одмах сутрадан по њиховом повратку са места званог „Хамзићи“ у Шетићима, где су они, дакле, убили њихове најближе сроднике. Том приликом оптужени Ђурђевић Зоран је оштећену „Алфа“ приморао и да опере његов крвав нож, којом приликом је оштећена „Алфа“ код њега тада видела на руци сат марке „Сеико“, који сат је препознала јер је то био сат њеног братанца, Агановић Еседа.

По доласку у јединицу оптужени Богдановић Дамир је приморао оштећену „Алфа“ да пере и његову одећу, па је она једном приликом у џепу његове кошуље пронашла две фотографије припадника ове јединице које је сачувала и предала истражном судији овог суда у току давања свог исказа.

На напред описани начин сви оптужени су као саизвршиоци, према оштећенима нечовечно поступали.

ДОКАЗ:

Искази оштећених заштићених сведокиња „Алфа“, „Бета“ и „Гама“.

Тако оштећена „Алфа“ на страни 8/49 транскрипта, између осталог каже: „Из Шапца Зоран тај је био, он каже, момак, видела сам код њега сат мог братанца Еседа. То је био све крвав, пушке, ножеве, све су биле кржаве које сам ја лично и моје братанице, (дакле мисли на оштећене „Бета“ и „Гама“) морале да перемо. Познала сам тај сат.“

На страни 15/49 транскрипта. „Код њега је био и тај сат мог братанца, „Сеико 5. Кад ми је дао да перем, то је све био у крв и нож и све.“

У вези оптуженог Богдановић Дамира, оштећена „Алфа“ на страни 15/49 транскрипта, каже: „Да, он је имао, држао је, све што је нашао по кућама од хране то је он сакупио и донео и то смо ми спремали. Он је држао магацин, али ишо у акцију кад год иде његов отац и остали и он иде.“

Оштећена „Алфа“ се сећа да је оптужени Богдановић Дамир донео да опере његову униформу, па је тада у његовом џепу пронашла две фотографије, са припадницима јединице „Симини четници“ које је она сакрила код себе и сачувала све до предаје истражном судији овог суда, на којим фотографијама је потом и препознала највећи број лица и оптужених.

Оштећена „Бета“, на страни 8/42 транскрипта, каже: „Други дан морали смо да им оперемо веш у каду, то је било све крваво и ми смо то морали опрати то одело што су имали. Били смо тих дана слуге, морали смо кувати, чистити, радити.“

Оштећена „Гама“, на страни 5/68 транскрипта, каже: „Када смо дошли у то мјесто Малеших ја сам остала у једној кући, моју тетку (мисли на оштећену „Алфу“) су одвели у другу, моју родицу (мисли на оштећену „Бета“) у трећу. Радила сам по кући и шта је коме требало све сам радила.“

За сво време боравка у селу Малеших оптужени Стојановић Зоран, Алић Зоран, Ђурђевић Зоран и Ђекић Драгана су оштећене „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ тукли у више наврата. Оштећене су тукли рукама, ногама и разним предметима и тако им наносили бројне телесне повреде.

Оштећену „Алфа“ су у наведеном периоду тукли оптужени Стојановић Зоран рукама и ногама по разним деловима тела, затим оптужени Алић Зоран тукао ногама и са цеви од ручног бацача по леђима, а оптужени Ђурђевић Зоран рукама по стомаку при којим ударцима јој је често у потпуности избијао ваздух из плућа.

У вези предмета „Ц“ ручног бацача наведена је зато што су и „Оса“ и „Зоља“ и „Гром“ ручни бацачи, дакле, општи назив за то оружје, а наравно оштећена, дакле, цитирао сам речи оштећене „Алфа“ која није препознавала да ли је реч цеви ручног бацача од типа „Зоља“, типа „Оса“, типа „Гром“ или неко друго оружје. Она зна да је то цев била које је личило на чунак.

Оштећену „Бета“ такође је тукао оптужени Стојановић Зоран у више наврата рукама и ногама, по глави и другим деловима тела, од којих удараца је

оштећена губила свест, а он је након тога поливао водом. Овај оптужени је једном приликом голу оштећену држао по хладном времену ван куће целу ноћ.

Оштећену „Гама“ по ногама је тукао исти оптужени, то јест оптужени Стојановић Зоран, а тукла ју је и Ђекић Драгана за време док је била рањена, са пушком по разним деловима тела и шамарима по лицу, како је то ова оштећена у свом исказу изјавила.

Оштећена „Алфа“ је у свом исказу потврдила да ју је у Малешићу тукао оптужени Стојановић Зоран: „Он мене кад је ударио преко кичме са чизмом, ја мислим да сам све звезде угледала“, а за оптуженог Алић Зорана оштећена каже да ју је тукао ногама, као и оружјем по леђима, које личи на чунак. За оптуженог Ђурђевић Зорана оштећена „Алфа“ тврди да ју је тукао рукама по стомаку тако да јој је ударцима избијао ваздух из плућа.

Оштећена „Бета“ је у свом исказу била убедљива у казивању како ју је тукао оптужени Стојановић Зоран, при чему је навела да ју је тако истукао да је била сва отечена у лицу и да јој је у вези са њеним тадашњим изгледом рекао да она оштећеној „Алфа“, која је иначе њеног оца сестра, каже „да ју је ујео стршљен“.

Тако оштећена „Бета“ на страни 9/42 транскрипта, између осталог каже: „Када је ушао унутра ништа није питао (мисли на оптуженог Стојановић Зорана) него само је тукао, само је тукао и у главу и у цело тело. Ја више ништа нисам знала ни болове више нисам осетила. Онда је он, лонац је био пун воде на шпорету, узео ту воду и просуо на мене. Онда сам ја дошла себи. Кад ме водио у другу кућу, ставио ме на балкон, на веранду ме ставио ту и рекао да се скинем гола и ја сам плакала и молила сам, а он почео и даље да ме удара и бацао ме доле на камен. Нисам могла устати. Он је сишао доле и вукао ме, и рекао да идем у собу. Кад сам ушла у собу онда је он звао све редом ко год је био ту да ме силује. И онда ме опет извео на веранду и била сам гола напољу целу ноћ.“

У вези са другом тучом коју је доживела од оптуженог Стојановић Зорана, оштећена „Бета“ на страни 11/42 транскрипта, је описала да када је оптужени завршио њено малтретирање које је било у вези са њеним разговором са непознатим дечком из Малешића, онда је одвео у кућу где ју је целу ноћ тукао и силовао у вези чега оштећена описује овај догађај овако: „Ја сам га молила да ме пусти вани да идем у WC, само да имам макар 5 минута зрака и одмора. Он ме није пустио, тако је било.“

Оптужени Стојановић Зоран је сво време показивао изразиту агресивност према оштећенима, па је тако ногама по телу тукао и оштећену „Гама“, о чему је она сведочила у свом исказу у истрази и на главном претресу.

Оштећена „Гама“ је посведочила да ју је тукла и оптужена Ђекић Драгана за време док је била рањена, захтевајући од оштећене да је беспоговорно служи. Приморавајући је да испуњава њене захтеве, често је ударала шамарима по лицу као и пушком по разним деловима тела, па каже оштећена „коју пушку је стално држала поред себе“.

Такође, за сво време боравка у Малешићу, оштећене „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, припадници јединице „Симини четници“ су сексуално понижавали

нарочито увредљивим поступцима, тако што су их скидали голе и терали да играју на столу, приморавали да гледају силовања једна друге у којој радњи је учествовао оптужени Ђурђевић Зоран према оштећенима „Бета“ и „Гама“, а оштећеној „Алфа“ претио да мора попиту његову сперму.

ДОКАЗ: Искизи оштећених заштићених сведокиња „Алфа“, „Бета“ и „Гама“.

У више наврата кад год би и ко год би хтео оптужени и други непознати припадници јединице „Симини четници“ у Малешиху су силовали оштећене „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, при чему нису уопште водили рачуна колико њих у низу силује једну оштећену да су због тога оштећене често безуспешно молиле да их мало пусте да се макар одморе.

Тако су:

- оштећену „Алфа“ у више наврата силовали оптужени: Стојановић Зоран, Шевић Ђорђе, Ђурђевић Зоран, Алић Зоран и Гаврић Томислав, као и припадници јединице познати по именима и надимцима: Лазић, „Груја“, „Јазо“, Савкић, „Бане“;

- оштећену „Бета“ у више наврата силовали оптужени Стојановић Зоран, Шевић Ђорђе, Алић Зоран и Гаврић Томислав, као и сада покојни Богдановић Сима, те припадници јединице познати по именима Богдан, „Рајко“, Савкић;

- оштећену „Гама“ у више наврата силовали оптужени Стојановић Зоран, као и припадници јединице познати по именима и надимцима: „Жути“, „Рајко“, „Бели“, „Груја“.

ДОКАЗИ ЗА РАДЊУ СИЛОВАЊА СУ искази оштећених заштићених сведокиња „Алфа“, „Бета“ и „Гама“.

Оштећена „Алфа“ у вези силовања у свом исказу између осталог каже: „Како је ко дошао и вратио се тако одмах силовао нас. Скида мене и моје две братанице (мисли дакле на оштећене „Бета“ и „Гама“) голе и ми морамо да шетамо потпуно голе. И како ко хоће тако силује, бије, малтретира. Што су мене силовали па и некако, него ја да видим како силују моје две братанице, оне су малолетне. Терали су по групама да будемо свака у по једној кући. Једино кад 'оће да се иживљавају тад мене позову и скидају њих голе да шетају а ја да гледам и они да силују. То је највише радио „Груја“, „Зоран из Шапца“, „Јазо“, Стојановић Зоран звани „Трцко“ из Лознице, „Бане“, и тако сви, не могу да се сетим свих имена.“

На питање да ли је неко од оптужених био у Малешиху, а да њу није силовао, оштећена је потврдила да једино оптужени Богдановић Дамир њу није силовао, а да су је више пута силовали оптужени Стојановић Зоран, Шевић Ђорђе, Ђурђевић Зоран, Алић Зоран и Гаврић Томислав, као и непознати припадници познати по именима и надимцима Лазић, „Груја“, „Јазо“, Савкић, „Бане“. За оптуженог Гаврић Томислава оштећена на страни 16/49 транскрипта,

тврди да је њу силовао оптужени Гаврић, а да то није рекла у истрази, јер се није сетила, а није је нико ни питао да се баш о њему изјасни. Такође је потврдила да је овај оптужени силовао и њену братаницу, оштећену „Бета“, која се њој у вези са овом радњом жалила.

Оштећена „Бета“ у свом исказу потврдила је у вези са силовањем наводе оптужбе. Тако ова оштећена, на страни 8/42 транскрипта, каже: „Моју тетку (мисли на оштећену „Алфа“) су силовали, а ја да видим и један ми ставио пиштољ ако се мрднем или ако будем нешто урадила, он ће пуцати или ако буде тетка нешто се мрднула да ће пуцати у мене. Морала је се предати тако како су рекли тако да су је силовали, а ја сам морала гледато, а оштећену „Гама“ су однели у другу собу, ту су је силовали. И кад су завршили са мојом тетком, онда су узели мене и однели у ту собу где су „Гаму“ силовали. Ја сам гледала у њу, она у мене, плакали смо. ...Мене су силовали.“ Страна 11/42 транскрипта: „...Моја родица (мисли на оштећену „Гама“) је била са њом, са Зораном (мисли на оптуженог Стојановић Зорана), а после је и мене узео и са њом спавао и са њом у један кревет и њу силовао и мене, гледале смо се обадве, морале смо.“

Ова оштећена је у свом исказу потврдила да су њу силовали оптужени Стојановић Зоран, Шивић Ђорђе, Алић Зоран и Гаврић Томислав, као и сада пок.Богдановић Сима, те непознати припадници јединице познати као Богдан, „Рајко“, Савкић.

И оштећена „Гама“ је у свом сведочењу, како у поступку истраге, тако и на главном претресу, потврдила да ју је у Малешиху силовао оптужени Стојановић Зоран, као и припадници јединице „Рајко“, „Бели“, „Груја“.

На напред наведени начин оптужени Стојановић Зоран, Шивић Ђорђе, Ђурђевић Зоран, Богдановић Дамир, Гаврић Томислав и Ђекић Драгана су кршили правила из члана 3 став 1 тачка 1 под а) и ц) IV Женевске конвенције и правила из члана 4 став 2 тачка а) и е) и члана 16 II Допунског протокола уз Женевске конвенције.

Након боравка у селу Малешиху јединицу „Симини четници“, тачно неутврђеног дана напуштају оптужени Шивић Ђорђе, Ђурђевић Зоран, Алић Зоран и Ђекић Драгана.

Преостали оптужени међу којима су Стојановић Зоран, Богдановић Дамир и Гаврић Томислав после Малешиха борави у Клиси у напуштеним кућама Бошњака и са собом је принудно одвела оштећене „Алфа“, „Бета“ и „Гама“.

После Клисе, оптужени Стојановић Зоран, Богдановић Дамир и Гаврић Томислав, заједно са другим припадницима јединице и сада пок. Богдановић Симом краће време борави у Основној школи у Петковцима а са собом поново дакле и овде одводи принудно оштећене „Алфа“, „Бета“ и „Гама“.

Тачно неутврђеног датума из Петковаца јединицу напушта оптужени Гаврић Томислав.

Из села Петковци јединица „Симини четници“ се сели у место Дрињачу у ком периоду јединицу напушта оптужени Стојановић Зоран, који са собом у Републику Србију одводи оштећену „Гама“. Дакле, у јединици „Симини

четници“ од оптужених остаје само Богдановић Дамир са својим оцем и другим непознатим припадницима јединице. Од оштећених у Дрињачу су принудно одвели „Алфа“ и „Бета“.

Из места Дрињача у Републику Србију јединица „Симини четници“ у којој је оптужени Богдановић Дамир, одлази половином јануара 1993. године и са собом у Србију одводи оштећене заштићене сведокиње „Алфа“ и „Бета“ о чему су ове оштећене сагласно потврдиле. Дакле, оптужени Богдановић Дамир не одводи „Алфу“ и „Бету“ у Руму него одвори у Србију одакле оне имају другачији пут кретања од оптуженог Богдановића Дамира, о чему су оне то и сведочиле.

Сведок Радић Милан, командир чете Територијалне одбране у Малешићу, на главном претресу од 18.11.2010. године, потврдио је да се напад на Клису догодио 09. октобра 1992. године, када је јединица „Симини четници“ морала напустити село Клиса и прећи у село Петковце.

Да је јединица „Симини четници“ у току напада на Клису била у овом селу, у својој одбрани потврдио је оптужени Гаврић Томислав.

У читавом периоду боравка након Малешића, па све до повратка у Републику Србију половином јануара 1993. године, оптужени Стојановић Зоран, Богдановић Дамир и Гаврић Томислав су према оштећенима нечовечно поступали, тиме што су „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ приморавали да им спремају храну, да перу њихову одећу и униформу и чисте објекте где су били смештени, као што су приватне куће Бошњака у Клиси, Основна школа у Петковцима и напуштени ресторан у Дрињачи, и тиме су дакле у периоду како је то и наведено, кршили правила из члана 3 став 1 тачка 1 под ц) IV Женевске конвенције и правила из члана 4 став 2 тачка е) и члана 16. II Допунског протокола, па су дакле све радње нечовечног поступања учинили као саизвршиоци.

ДОКАЗИ за ову радњу су сведочења оштећених „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ као и одбране оптужених Богдановић Дамира од 14.09.2010. године и Гаврић Томислава од 15.09.2010. године.

У оцени изведених доказа и утврђивања чињеничног стања углавном сам се базирао на исказима заштићених сведокиња оштећених „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ и исказу оштећеног Рибих Зије, чије исказе оцењујем истинитим са разлога што су логични, међусобно сагласни у битним детаљима за оптужбу, а ничим нису компромитовани, па ни налазима и мишљењима вештака о њиховој способности упамћивања и репродуковања догађаја које су преживели.

Потврда више веродостојности њиховог сведочења стоји и у чињеници препознавања оптужених са фотографија и препознавања оптужених у судници на главном претресу приликом сведочења заштићених сведокиња „Алфа“, „Бета“ и „Гама“.

Током кривичног поступка оптужени Шевић Ђорђе се бранио ћутањем, док су оптужени: Стојановић, Ђурђевић, Алић, Богдановић, Гаврић и Ђекић изнели своје одбране у којима су негирали извршење кривичног дела које им је стављено на терет било у потпуности било тако што би умањивали значај и учешће у његовом извршењу.

Неки од оптужених, као што су то Стојановић и Богдановић, предлагали су доказе у своју одбрану, а суд је на главном претресу испитао предложене сведоке који су настојали по нашој оцени потврдити одбране ових оптужених. Међутим, изјаве испитаних сведока, нису озбиљније довеле у сумњу радње кривичног дела које су им измењеном оптужбом стављене на терет.

Ради тога оцењујем да су одбране оптужених неосноване, јер доведене у везу са изведеним доказима показују се као неистините и срачунате на избегавање кривичне одговорности.

Дакле, правном оценом утврђеног чињеничног стања, које сам напред изложио у завршној речи, да је довољно основа да се може закључити да се у радњама оптужених стичу сва битна обележја кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ извршеног у саизвршилаштву. У конкретном примеру, примењен је Кривични закон који је најблажи за учиниоце, имајући у виду обавезу примене блажег закона.

Описане радње кривичног дела из диспозитива измењене оптужнице представљају кршење правила међународног права из члана 3 став 1 тачка 1 под а) и ц) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године и правила из члана 4 став 2 тачка а) и е) и члана 16 II Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12. августа 1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, како сам то ближе наводио за сваку појединачну радњу.

Оптужени су били свесни предузетих радњи, њихове противправности и свог заједничког деловања како, са сада нама познатим, тако и са сада нама непознатим, припадницима јединице „Симини четници“ и хтели су њихово извршење, које стање воље и свести сваког од оптужених, чини облик виности – директни умишљај.

Ради свега напред изнетог, предлажем да суд оптужене огласи кривима и осуди на казне по закону.

Што се тиче оптуженог Шевић Ђорђа који издржава казну затвора за исто кривично дело за које му се и у овом поступку суди, желим да кажем свој правни став у вези са правилом „res iudicata“. Да би се радило о правноснажно пресуђеној ствари, потребно је утврдити да се ради о истом кривичном делу. А да би се радило о истом кривичном делу потребно је утврдити да су испуњена два услова и то да је реч о истом називу кривичног дела са истим обележјима и да је реч о истом кривично правном догађају. Код оптуженог Шевића није реч о истом кривичном делу, јер се не ради о истом кривично правном догађају и тиме дакле, нису испуњени услови за примену правила „res iudicata“. Овде налазим да ваља указати да је реч о извршењу кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва које је извршено на другом месту, у друго време, према другим оштећеним лицима и другачије националне припадности, од онога за

које је оптужени Шевић Ђорђе правноснажно већ осуђен. Са друге стране указујем и да је укупна криминална количина кривично правног догађаја која представља радњу извршења кривичног дела овог оптуженог у овом предмету у таквом обиму и у таквој мери, да она оправдава криминално-политичке разлоге да се оптуженом Шевићу суди за исто дело у другом поступку и да му се за ову криминалну количину одреди врста и мера кривичне санкције.

Поштовано веће, приликом изрицања врсте и мере кривичне санкције предлажем да суд цени све отежавајуће и олакшавајуће околности које буде нашао на страни оптужених.

Оцењујући оправданим и на закону основаним ја предлажем да:

оптуженима Стојановић Зорану званом „Трцко“; Шевић Ђорђу и Ђурђевић Зорану изрекну казне затвора у трајању од по 20 година;

оптуженом Алић Зорану предлажем изрицање максималне казне малолетничког затвора у трајању од 10 година, обзиром да је овај оптужени кривично дело извршио као старији малолетник, а да су сходно одредби из члана 29 одговарајућег Закона о малолетницима за максималну казну испуњени услови у погледу минималне и максималне запрећене казне затвора за извршено кривично дело. Запрећена казна најмање 5 година затвора или затвор од 20 година.

Захтев за изрицање максималних казни затвора оптуженима Стојановићу, Шевић Ђорђу, Ђурђевић Зорану и Алић Зорану тражим због следећих чињеница које представљају отежавајуће околности највишег степена и то:

а) зато што су се према оштећенима, заштићеним сведокињама „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, понашали као према слугама у најгрубљем смислу значења ове речи;

б) зато што су оштећене заштићене сведокиње „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ силовали више пута у више наврата без поштовања интегритета њихове личности, при чему су знали да су оштећене „Бета“ и „Гама“ малолетне; је убијено у Скочићу, а 27 на месту званом „Хамзићи“ у Шетићима), при чему су показали потпуно одсуство људскости. Наиме, ови оптужени заједно са сада пок.Богдановић Симом и другим непознатим припадницима јединице „Симини четници“ критичном приликом на месту званом „Хамзићи“:

- убили трудну жену са дететом од 2 године у наручју (реч је о Рибић Шевки и сину јој Рибић Сабрији),

- убили седморо деце старих две, четири, пет, седам, десет и двоје по тринаест година,

- пре убиства Рибић Златије, детета старог 13 година, исту силовали,

- дете које се налазило у реду за ликвидацију, а које је тражило своју мајку, одвели до јаме бездушно, гађали ножем, пуцали у њега и затим га бацили на убијена лица.

На страни оптужених Стојановића, Шевића и Ђурђевића по мом мишљењу нема олакшавајућих околности које би утицале на одмеравања блажих казни затвора од предложених.

Оптуженој Ђекић Драгани предлажем изрицање казне затвора у трајању од 10 година. Од отежавајућих околности на страни оптужене Ђекић Драгане треба ценити бројност радњи кривичног дела нечовечног поступања како у Скочићу, тако и у Малешићу, затим туче оштећене „Гама“ у Малешићу, те саизвршилаштво у убиству оштећеног Нухановић Арифа у Скочићу.

Оптуженом Гаврић Томиславу предлажем изрицање казне затвора у трајању од 10 година. Од отежавајућих околности на страни овог оптуженог треба ценити бројност радњи кривичног дела нечовечно поступање према оштећенима „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ и силовање више пута оштећених „Алфа“ и „Бета“, при чему су оштећене „Бета“ и „Гама“ малолетне.

А оптуженом Богдановић Дамиру изрицање казне затвора у трајању од 8 година. Као отежавајућу околност на страни овог оптуженог треба ценити дуг временски период нечовечног поступања према оштећенима „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ који је трајао од око половине августа месеца 1992. године до половине јануара 1993. године, као и да је нечовечно поступање чињено према малолетним оштећеним „Бета“ и „Гама“.

Поштовано веће, због овога што су учинили оптужени, који припадају држави којој и ми припадамо, ја као човек сам ужаснут и осећам тежину мука које су оштећени преживели. Тежина мука оштећених ме је стално подстицала да као тужилац уложим максимум напора да се овај кривично правни догађај потпуно расветли. Овај суд, посебно ово судско веће има немерљиву улогу у утврђивању онога шта се збило у периоду од око 11.07.1992. године до око половине јануара 1993. године у Скочићу, Малешићу, Клиси, Петковцима и Дрињачи. Стојим у уверењу да сам своју улогу професионално и по закону обавио као што је то, по мојој оцени, учинио и суд. Наравно и браниоци оптужених су, са станишта своје улоге у поступку, помогли су и мени као тужиоцу и судском већу да може да донесе праведену одлуку у овом предмету.

Ваља рећи, да један број припадника јединице „Симини четници“ није изашао пред овај суд из разлога што се не налази међу живима, као што су Богдановић Сима, који је умро у притвору током овог кривичног поступка, а у току рата су погинули Лазић, Савкић, Богдан, док су после рата умрли „Тиша“, „Дејан“.

У завршној речи желим указати и то да није било овог поступка, овај нељудски чин би био страшна претња која се надвила над све нас. По мојој оцени вид је претио да нам срца потпуно ослепи, а ми се предамо животињском нагону да нас у будућност води. Да није било овог поступка, опростите ми на изразу, било би са нама по оној „слепац води слепца“.

Пре самог краја завршне речи, налазим за потребно да се и оштећенима обратим са пар реченица.

Господо оштећени, ако неко учињено недело према вама од стране оптужених не изађе на видјело у овом поступку, јер немаде довољних доказа који би га потврдили и суд уверили, шта за то? Одговор би могао гласити: „Е да ли ће њихово недело тиме бити укинута, савест оптужених мирнија? Не!“

Положиће они своје рачуне за сва своја недела у животу који им предстоји на издржавању казне.

И на самом крају, налазим за примереним да се послужим латинском изреком „*breve enim tempus aetatis, satis longum est ad bene honeste sempiterna*“ - „живот траје кратко, али ипак довољно дуго да се добро и поштено живи“. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем.

Заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић у својој завршној речи детаљно износи оцену доказа изведених на главном претресу, изводи закључке о чињеницама важним за одлуку, указује на одредбе Кривичног закона које би се имале применити, наводећи све околности које би требало узети у обзир приликом одлуке о кривичној санкцији и предлаже да се према окривљенима Стојановићу, Шевићу и Ђурђевићу изрекне максимална казна затвора у трајању од 20 година, према окривљеном Алићу, окривљеној Ђекић Драгани и окривљеном Гаврић Томиславу казне затвора у трајању од по 10 година, а окривљеном Богдановић Дамиру казну затвора у трајању од 8 година, а ценећи све олакшавајуће и отежавајуће околности, а све како је то констатовано аудио техником.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На крају ћемо сада кратку паузу у трајању од 15 минута, па ћемо наставити после паузе, видимо се значи за петнаестак минута.

ОДРЕЂУЈЕ СЕ пауза у трајању од 15 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да вам кажем да је у паузи, ево буквално пре пет минута нам је стигао захтев за изузеће окривљеног Ђурђевић Зорана писмени. Имајући у виду напред наведено, ту се значи ради још о неким лицима за које је стављен захтев за изузеће, не само о председнику већа, једноставно ми смо по ЗКП дужни да обуставимо сваки рад у предмету. Због тога ћемо данас ово заседање да прекинемо до одлуке о захтеву за изузеће, па ћемо наставити сутра у 09:30 по планираном распореду онако како је то планирано раније. То је то.

Довршено.

АДВ. СВЕТЛАНА БОБИЋ: Ја се извињавам, да ли постоји могућност да у вези овога да нам одговоре завршне речи тужиоца или на флеш да нам да, па ћемо ми међусобно.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА